

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLI SHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
MR. R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos.

Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. B. Kok, Rev. C. Hanko, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman, Rev. H. Veldman, Rev. A. Petter, Rev. J. Vander Breggen.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin St., S. E.
Grand Rapids, Mich.

Vol. XVI, No. 18 Entered as Second Class mail matter at Grand Rapids, Mich.

JUNE 15, 1940

Subscription Price \$2.00

MEDITATIE

Door Des Heeren Geest

En de engel, die met mij sprak, kwam weder, en hij wekte mij op, gelijk een man, die van zijnen slaap opgewekt wordt. En hij zeide tot mij: Wat ziet gij? En ik zeide: Ik zie, en ziet, een geheel gouden kandelaar, en een oliekruikje boven deszelfs hoofd, en zijne zeven lampen daarop; die lampen hadden zeven en zeven pijpen, dewelke boven zijn hoofd waren. En twee olijfboomen daarnevens, een ter rechterzijde van het oliekruikje en een tot deszelfs linkerzijde. En ik antwoordde en zeide tot den engel, die met mij sprak, zeggende: Mijn Heere! wat zijn deze dingen? Toen antwoordde de engel, die met mij sprak, en zeide tot mij: Weet gij niet, wat deze dingen zijn? En ik zeide: Neen, mijn Heere! etc. Zach. 4:1-7.

En de engel . . . wekte mij op.

Niet, alsof de profeet in slaap gevallen ware, want hoe zou een profeet des Heeren, in zulke een wonderlijke openbaringsnacht als deze nacht van den vier en twintigsten der elfde maand van het tweede jaar van Darius, kunnen insluimeren!

Doch: gelijk een man, die van zijn slaap opgewekt wordt.

De man Gods was diep in gepeins verzonken, zoo diep, dat hij als het ware geheel van zijn omgeving afgesneden was, zich van de dingen dezer wereld, de dingen, die hem omringden, niet langer bewust was. Zijn geest was bezig met de werken Gods, zooals deze hem tot dusver waren getoond in gezicht op gezicht. Veel had hij gezien en gehoord. En groot belang had de profeet persoonlijk bij de dingen, die de Heere hem had geopenbaard. Want ze betroffen immers de beloften Gods, de dingen van Gods koninkrijk, des Hee-

ren huis, de positie van Gods volk in de wereld en hun rijke en heerlijke toekomst! En hoe zou hij dan in het overdenken van die dingen niet zijn hoogst genoe-gen hebben? Vandaar, dat toen de engel (niet de Engel des Heeren, zooals de hoofdletter in onzen Bijbel zou doen vermoeden, doch de verklarende engel) hem een oogenblik had verlaten en alleen liet met zijn overdenkingen, hij zoo diep in gedachten verzonken raakte, dat hij was gelijk een man in den slaap.

Doch thans keert de engel weder.

Hij wekt hem op. Nog andere dingen zullen hem worden getoond. En voor een oogenblik moeten zijne gedachten zich afwenden van de dingen, die hem reeds waren geopenbaard, om zich te vestigen op die nieuwe dingen.

Ook thans komt het woord des Heeren tot den profeet in den vorm van een gezicht, vergezeld door het verklarende woord des engels.

Ditmaal betreft het gezicht Zerubbabel. Het vorige gezicht was bepaald bedoeld voor Jozua, den hooge-priester. Maar van dit gezicht wordt gezegd, dat het is het woord des Heeren tot Zerubbabel. En in Zerubbabel hebben we het te doen met het konin-lijk ambt onder Israel. Jozua is priester, Zerub-babel was een vorstenzoon uit het huis van David. De koninklijke linie liep door hem. Hij was ver-want aan den "Wortel Davids". Aan het hoofd van de teruggekeerden was hij wedergekeerd naar het land der vaders uit Babel. En onder zijne leiding was ook de herbouw des tempels begonnen.

Ook tot hem moet het Woord des Heeren gebracht worden, zoowel als tot Jozua.

Straks, aan het slot van deze reeks profetische gezichten, zal het priesterlijke met het koninklijke ambt onafscheidelijk verbonden blijken te zijn, en de "raad des vredes zal tusschen die beiden zijn".

Doch thans zijn de ambten nog gescheiden.

Tot Zerubbabel komt dus thans afzonderlijk het Woord des Heeren.

Het komt in een gezicht.

En als de profeet niet verstaat, wat deze dingen beteekenen, die hem thans worden getoond, en den

engel naar hun beduidenis vraagt, voegt zich het woord Gods bij het gezicht:

Niet door kracht, noch door geweld

Door Mijnen Geest zal het geschieden!

't Is Gods eigen werk!

Dies *zal* het geschieden!

Door Mijnen Geest zal het geschieden!

Schoon Basan's hemelhooft berg met al zijn heuvelen Sion terg', het zal zeker geschieden!

En als ge vraagt: maar wat moet en zal geschieden? dan vindt ge het antwoord allereerst in het gezicht. Dat gezicht toch is het woord des Heeren tot Zerubbabel: Door Mijnen Geest zal het geschieden.

Het gezicht, dat hier den profeet getoond wordt, wordt geheel beheerscht door het beeld van den kandelaar. Een gouden kandelaar ziet de profeet. En met deze figuur was hij bekend. Den kandelaar met zijn zeven armen en lampen kende de profeet. Doch zooals de kandelaar hem hier werd getoond, had hij hem nimmer eerder gezien. De lampen des kandelaars in den tempel moesten worden verzorgd door den dienstdoenden priester, moesten telkens opnieuw met olie worden gevuld. Doch deze kandelaar had een gestadige toevoer van olie. Boven zijn lampen was een kruik, langwerpig in vorm, en zich uitstrekkend over al de zeven lampen des kandelaars. En van de kruik naar de lampen waren "zeven en zeven" pijpen aangebracht, een Hebreeuwsche wijze van zeggen, dat ieder der lampen zeven pijpen had. En aan elke zijde van de kruik stond een olijfboom

Aan verzorging door menschenhand had deze kandelaar geen behoefte!

Uit de olijfboomen vloeiende de olie in de kruik. En door een zevenmaal zevenvoudig stel pijpen vloeiende de olie, waardoor de kandelaar zijn licht kon geven, gestadig in de lampen!

In dat gezicht ligt het antwoord op de vraag: wat zal geschieden?

En dat antwoord is kort gezegd: Gods Huis zal zeker worden gebouwd! Het vast gebouw van Gods gunstbewijzen zal, naar Zijn gemaakt bestek, in eeuwigheid rijzen!

Die kandelaar toch is beeld van Gods Huis, Zijne levende Kerk! Zoo was het met den kandelaar in den tempel van den ouden dag. Hij vertegenwoordigde Israel, het volk des Heeren, uit het oogpunt van zijn licht-wezen. Gods volk is het licht der wereld. Het is dit als de reflectie van het waarachtige licht Gods. Want God is een licht, en er is gansch geen duisternis in Hem. En licht is leven. Licht is niet slechts beeld van kennis, maar staat tegenover duisternis, en is als zoodanig beeld van het waarachtige leven Gods, van Gods waarheid, trouw, liefde, kennis, gerechtigheid, heiligheid,—van het leven van de overvloeiende Fontein aller goeden! Dat leven Gods leeft ook de Kerk. Het openbaart dat leven Gods tot Zijn eer. En van die

Kerk, zooals zij dat leven Gods leeft en reflecteert door Goddelijke genade, was die kandelaar een beeld. Zij is dat ook in de nieuwe bedeeing, zooals duidelijk is uit het eerste hoofdstuk der Openbaring van Johannes. Daar echter staan de zeven kandelaren niet meer rechtlijnig naast elkander als zeven armen van één lamp, maar naar den aard der nieuwe bedeeing in een cirkel: de Kerk heeft zich naar alle zijden uitgebreid!

Daarom ook zeven!

Immers moet de volheid van het Goddelijk leven des verbonds in de Kerk uitstralen en door haar gerefecteerd naar buiten!

En bij haar behooren de twee olijfboomen.

Beeld zijn deze, niet van den Heiligen Geest, zooals men misschien zou vermoeden, maar veeleer van Jozua, den hooge priester, en van Zerubbabel, den vorst uit het huis van David. Immers ook in Openbaring elf worden deze twee olijfboomen genoemd. Daar zijn het de "twee getuigen" en ook "de twee kandelaren", die voor den God der gansche aarde staan. Ze behorend dus bij de Kerk, en zijn beeld van Jozua en Zerubbabel, niet als personen, maar in hun officieele waardigheid als priester en koning. Straks worden die twee ambten in Christus vereenigd, zal uit Hem Gods volk Zijne zalving deelachtig worden, een koninklijk priesterdom zijn, om in de wereld te staan voor den God der gansche aarde, Zijne getuigen te wezen, ook tegenover de ongoddelijke macht van de antichristelijke wereld, om te verkondigen de deugden Desgenen, Die hen geroepen heeft uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht!

Dat zal geschieden!

Dat Huis Gods zal worden gebouwd!

Dan koninklijk priesterdom, dat Gods licht zal doen uitstralen, Zijn deugdenleven zal leven en verheerlijken, zal worden gevormd en volmaakt ten einde toe!

Daarvan was de herbouw van den tempel slechts een schaduw. En ook die tweede tempel zou worden voltooid door Zerubbabel, totdat hij den hoofdsteen zou voortbrengen onder het gejuich des volks: "genade, genade zij denzelven!"

Dat koninklijk priesterdom zou worden gerealiseerd in de nieuwe bedeeing, als de ambten in den verhoogden Christus zouden zijn vereenigd en opgevoerd tot hun hoogste volmaking, en uit Hem geheel de Kerk een koninklijk priesterdom zou zijn geworden.

Dat Huis Gods zou worden voltooid in de nieuwe schepping, waarin het Nieuwe Jeruzalem uit den hemel zou neerdalen

En de tabernakel Gods eeuwiglijk bij de menschen zijn zal!

Gods eeuwig Huis!

Door Mijnen Geest!

Door dien Geest alleen zal het geschieden!

Immers door dien Geest wordt dat Huis Gods gebouwd, blijft dat Huis in stand, is het een Huis Gods

engel naar hun beduidenis vraagt, voegt zich het woord Gods bij het gezicht:

Niet door kracht, noch door geweld

Door Mijnen Geest zal het geschieden!

't Is Gods eigen werk!

Dies *zal* het geschieden!

Door Mijnen Geest zal het geschieden!

Schoon Basan's hemelhooft berg met al zijn heuvelen Sion terg', het zal zeker geschieden!

En als ge vraagt: maar wat moet en zal geschieden? dan vindt ge het antwoord allereerst in het gezicht. Dat gezicht toch is het woord des Heeren tot Zerubbabel: Door Mijnen Geest zal het geschieden.

Het gezicht, dat hier den profeet getoond wordt, wordt geheel beheerscht door het beeld van den kandelaar. Een gouden kandelaar ziet de profeet. En met deze figuur was hij bekend. Den kandelaar met zijn zeven armen en lampen kende de profeet. Doch zooals de kandelaar hem hier werd getoond, had hij hem nimmer eerder gezien. De lampen des kandelaars in den tempel moesten worden verzorgd door den dienstdoenden priester, moesten telkens opnieuw met olie worden gevuld. Doch deze kandelaar had een gestadige toevoer van olie. Boven zijn lampen was een kruik, langwerpig in vorm, en zich uitstrekkend over al de zeven lampen des kandelaars. En van de kruik naar de lampen waren "zeven en zeven" pijpen aangebracht, een Hebreeuwsche wijze van zeggen, dat ieder der lampen zeven pijpen had. En aan elke zijde van de kruik stond een olijfbom

Aan verzorging door menschenhand had deze kandelaar geen behoefte!

Uit de olijfbomen vloeiende de olie in de kruik. En door een zevenmaal zevenvoudig stel pijpen vloeiende de olie, waardoor de kandelaar zijn licht kon geven, gestadig in de lampen!

In dat gezicht ligt het antwoord op de vraag: wat zal geschieden?

En dat antwoord is kort gezegd: Gods Huis zal zeker worden gebouwd! Het vast gebouw van Gods gunstbewijzen zal, naar Zijn gemaakt bestek, in eeuwigheid rijzen!

Die kandelaar toch is beeld van Gods Huis, Zijne levende Kerk! Zoo was het met den kandelaar in den tempel van den ouden dag. Hij vertegenwoordigde Israel, het volk des Heeren, uit het oogpunt van zijn licht-wezen. Gods volk is het licht der wereld. Het is dit als de reflectie van het waarachtige licht Gods. Want God is een licht, en er is gansch geen duisternis in Hem. En licht is leven. Licht is niet slechts beeld van kennis, maar staat tegenover duisternis, en is als zoodanig beeld van het waarachtige leven Gods, van Gods waarheid, trouw, liefde, kennis, gerechtigheid, heiligheid,—van het leven van de overvloeiende Fontein aller goeden! Dat leven Gods leeft ook de Kerk. Het openbaart dat leven Gods tot Zijn eer. En van die

Kerk, zooals zij dat leven Gods leeft en reflecteert door Goddelijke genade, was die kandelaar een beeld. Zij is dat ook in de nieuwe bedeeing, zooals duidelijk is uit het eerste hoofdstuk der Openbaring van Johannes. Daar echter staan de zeven kandelaren niet meer rechtlijnig naast elkander als zeven armen van één lamp, maar naar den aard der nieuwe bedeeing in een cirkel: de Kerk heeft zich naar alle zijden uitgebreid!

Daarom ook zeven!

Immers moet de volheid van het Goddelijk leven des verbonds in de Kerk uitstralen en door haar gerefecteerd naar buiten!

En bij haar behooren de twee olijfbomen.

Beeld zijn deze, niet van den Heiligen Geest, zooals men misschien zou vermoeden, maar veeleer van Jozua, den hooge priester, en van Zerubbabel, den vorst uit het huis van David. Immers ook in Openbaring elf worden deze twee olijfbomen genoemd. Daar zijn het de "twee getuigen" en ook "de twee kandelaren", die voor den God der gansche aarde staan. Ze behooren dus bij de Kerk, en zijn beeld van Jozua en Zerubbabel, niet als personen, maar in hun officieele waardigheid als priester en koning. Straks worden die twee ambten in Christus vereenigd, zal uit Hem Gods volk Zijne zalving deelachtig worden, een koninklijk priesterschap zijn, om in de wereld te staan voor den God der gansche aarde, Zijne getuigen te wezen, ook tegenover de ongoddelijke macht van de antichristelijke wereld, om te verkondigen de deugden Desgenen, Die hen geroepen heeft uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht!

Dat zal geschieden!

Dat Huis Gods zal worden gebouwd!

Dan koninklijk priesterschap, dat Gods licht zal doen uitstralen, Zijn deugdenleven zal leven en verheerlijken, zal worden gevormd en volmaakt ten einde toe!

Daarvan was de herbouw van den tempel slechts een schaduw. En ook die tweede tempel zou worden voltooid door Zerubbabel, totdat hij den hoofdsteen zou voortbrengen onder het gejuich des volks: "genade, genade zij denzelven!"

Dat koninklijk priesterschap zou worden gerealiseerd in de nieuwe bedeeing, als de ambten in den verhoogden Christus zouden zijn vereenigd en opgevoerd tot hun hoogste volmaking, en uit Hem geheel de Kerk een koninklijk priesterschap zou zijn geworden.

Dat Huis Gods zou worden voltooid in de nieuwe schepping, waarin het Nieuwe Jeruzalem uit den hemel zou neerdalen

En de tabernakel Gods eeuwiglijk bij de menschen zijn zal!

Gods eeuwig Huis!

Door Mijnen Geest!

Door dien Geest alleen zal het geschieden!

Immers door dien Geest wordt dat Huis Gods gebouwd, blijft dat Huis in stand, is het een Huis Gods

en wordt het voltooid!

Ook dit woord des Heeren wordt in het gezicht verkondigd.

Immers is de *olie* een der hoofdelementen in het gezicht. Uit de olijffboomen vloeit de olie in de kruik, die boven de lampen is aangebracht, en uit de kruik door zevenmaal zeven pijpen vloeit zij over in de lampen. Het is door de olie, dat de lampen haar licht kunnen geven.

En olie is beeld van den Heiligen Geest. Dat is reeds duidelijk uit de heilige zalfolie, die uitgegoten werd over het hoofd van hem, die in Gods koninkrijk van den ouden dag in het ambt geroepen was te dienen. Maar het is ook duidelijk uit het verklarend woord van den engel: Het gezicht is het woord des Heeren, dat het niet door kracht, noch door geweld, maar door den Geest des Heeren geschieden zal. Zooals het licht van den kandelaar in de olie is, zoo is het leven Gods der Kerk in den Geest!

Hij is de Geest van Christus. Want Christus is de Steen, het Lam met de zeven oogen. Hij heeft den Geest ontvangen. In Hem woont de volheid der Godheid lichamelijk. En Hij heeft den Geest, Dien Hij bij Zijne verhooging heeft ontvangen, zoodat Hij als het Hoofd der Kerk de levendmakende Geest is geworden, ook uitgestort in Zijne gemeente. Vandaar de *zeven* pijpen, die de olie naar elk der lampen voert. Want de Geest van Christus, zooals Deze ook in de gemeente woont, is ook "de zeven Geesten, die voor Zijnen troon staan". Zeven is ook hier de volheid van het leven des Geestes, het leven van Gods Verbond, in Christus, en uit Christus in de gemeente. Door de werking van den zevenvoudigen Verbonds-Geest straalt het zevenvoudige verbondsleven uit de volheid van Christus in de gemeente eeuwiglijk!

Door dien Geest wordt Gods Huis gebouwd!

Door dien Geest wordt Christus vleesch, neemt Hij ons vleesch en bloed aan uit de maagd Maria; door dien Geest wordt Hij ambtelijk toegerust, als de Koning-priester bij uitnemendheid; door dien Geest offert Hij Zichzelven Gode, een onbevlekt en onstraffelijk Lam, gaat Hij de diepte des doods en der hel in, om voldoening en verzoening aan te brengen, en de fundamenten van Gods Huis op 't heiligst recht vast te maken; door dien Geest wordt Hij opgewekt, verhoogd aan de rechterhand des Vaders; dien Geest ontvangt Hij, opdat Hij in dien Geest zou wonen in Zijn volk; en door dien Geest vergadert Hij Zijne Kerk uit alle geslachten en tongen en natiën der wereld! . . .

Door dien Geest wordt Gods Huis in stand gehouden!

Alleen door de inwoning van dien Geest heeft Gods volk zijn leven, het leven Gods. Nimmer bezit ze iets van dat leven zonder dien Geest. Onophoudelijk werkt die Geest het leven Gods in hen, en doet Hij Gods Huis tintelen van dat leven. En door dien Geest wordt dat volk bewaard in het midden der wereld, en volhardt

het ten einde toe! . . .

Door dien Geest wordt dat Huis straks ook voltooid!

Want Hij, Die Jezus uit de dooden heeft opgewekt, zal door dienzelfden Geest, waardoor Christus werd opgewekt, ook onze sterfelijke lichamen levend maken!

En straks alle dingen nieuw maken!

Om heel de nieuwe schepping te doen tintelen van de heerlijkheid Gods in Christus!

Dan zal de hoofdsteen zijn aangebracht!

Dan zal het gejuich worden vernomen: "genade, genade denzelven!"

Door Mijnen Geest!

Het zal geschieden!

Juist omdat het door Gods Geest geschieden zal!

Kracht en geweld beteekenen niets!

Reeds beteekenen menschelijke kracht en wijsheid, menschelijke inspanning en arbeid op zichzelf niets voor het bouwen van Gods Huis. We dienen dit wel voor de aandacht te houden, ook dan als we het voorrecht hebben om "medewerkers Gods" te zijn. *Wij* bouwen nooit Gods Huis.

Maar ook schijnt de zaak van Gods Verbond dikwijls zoo door en door hopeloos!

Ach, ten tijde van Zerubbabel en Jozua leek het zoo donker! Jeruzalem lag in puin. De tempel was nog niet gebouwd. Een amechtig hoopke was uit Babel teruggekeerd. Verreweg de meesten hadden het in Babel te goed naar het vleesch om naar het verwoeste land der vaders terug te keeren. En daar was een groote berg: de wereldmacht! En die goddelooze wereldmacht is altijd Gods volk gram, keert zich altijd tegen de zaak van den Zone Gods! Wat zou er van Gods zaak ooit worden?

Zoo was het toen!

Zoo is het nog! Of is het niet waar, dat de getrouwen in den lande steeds geringer worden in aantal, dat wat nog Kerk heet veelal gelijk is aan het zout, dat smakeloos geworden is en nergens meer toe deugt, dan op den mesthoop te worden geworpen? Of is het niet waar, dat het ook in de wereld steeds donkerder wordt, en dat het schijnt alsof de machten van ongelooft en goddeloosheid de overwinning zullen behalen? Wie siddert soms niet? . . .

Maar: niet door kracht of geweld! Ware het anders, de zaak was hopeloos!

Doch thans: het zal geschieden!

Vrees niet, Zerubbabel! Hang de harp niet aan de wilgen! Al schijnt het nog zoo donker, het zal zeker geschieden! Gods Huis wordt zeker gebouwd en zal in eeuwigheid rijzen!

Gij zegt: "Het kan nooit"? En 't kan ook niet. . . door kracht of geweld!

Maar door Gods Geest wordt de berg een vlak veld, zal de goddelooze wereld macht verdwijnen!

En Gods Huis voltooid!

Vreest dan niet!

H. H.

EDITORIALS

Our First Synod

I

PRAYER SERVICE

On the evening of May 22, 1940, a prayer-service was held in the "Roosevelt Park" Protestant Reformed Church of Grand Rapids, with a view to the first Synod of the Protestant Reformed Churches, that was to begin its sessions on the following day.

On that evening the undersigned, pastor of the "calling church", led the services, and in the ministry of the Word spoke as follows:

To you and to me this is a glad occasion. For the first time our churches are to meet in synodical gathering. This means that we have made history. To us it signifies that by the grace of God we might complete our denominational organization. It means that "here we raise our Eben-ezer". Very small and insignificant was our beginning. Three consistories were deposed with their pastors; three congregations were ejected from the fellowship of the Christian Reformed Churches, one of which since then separated itself from us and went its own way. This is only fifteen years ago. To protect ourselves from utter dissolution we, at first, organized a larger or broader gathering in our combined consistory-meetings. This organization was based on what was known as the "Act of Agreement". It was a temporary, emergency measure, pending the outcome of our protest with the Synod of Englewood, Chicago, 1926. After the question of our protest was settled, we organized a classis. And now we are about to institute our first synodical gathering. God has done great things for us! Hence, this is a glad occasion, that fills our hearts with the joy of thanksgiving!

We have good reason to rejoice, because we may look upon all that has thus far been accomplished as the work of God, as a sure token of His grace to us-ward. This must needs be added. It must have the emphasis. Only in the confidence that our churches are the work of God in Christ, that our privilege to institute a synod is the gift of His grace to us, can we really be glad. Our work means nothing. Christ alone gathers His Church. If the fact that we are about to open our synod represents merely the crowning effort of a period of human labor and toil, while God's grace was not with us, we may speak of success, and . . . woe unto us! For success is no blessing. And mere success would only indicate that God had "prospered" us in a sinful way! But we are confident that God's grace was upon us all these years, and that we may consider the present occasion a blessing of His

grace. Of this we may feel confident, because we have the truth. And where the Word of God is preached, there is the Church; and where the Church is, there is the grace and blessing of the God of Jacob. We have the truth! Of this the Scriptures testify. For this we have the testimony of all the saints that have loved and adhered to and professed the truth of God's sovereign grace. Of this even the very synod of the Christian Reformed Church that adopted the "Three Points", in spite of itself, was bound to bear witness! And, therefore, in the confidence that the Lord was with us in the past, and that hitherto we have been led by His grace and Spirit, we rejoice in this occasion!

And yet, it behooves us to rejoice with fear and trembling. The completion of our denominational organization also means that we have overcome one more of those imperfections in our church life that served to remind us constantly of our history as churches. We like to overcome them, of course; we strive to perfection also with regard to the church-political, institutional life of our churches; yet, as things become more normal, we are apt to forget our own history. And that is a danger. We should not forget in what way the Lord called us into existence as churches. For, if we forget our peculiar history, we easily forget our specific calling. Besides, a synod is a broader gathering. And this means that the completion of our organization brings with it the danger of hierarchy, or if you please, increases that danger. Because it is a broader gathering than a classis, a synod is necessarily a comparatively small body and less representative than a classis. It is more remote from the life of the individual churches than a classis. It seems to entrust more power to fewer men. The temptation to assume a power which we do not and cannot have is more than imaginary. And as there is strength and wisdom in a multitude of counsellors, so the danger to err increases when the counsellors are but few.

Hence, we must walk carefully, with spiritual caution and vigilance. When we meet as synod and deliberate upon matters that concern the well-being of our churches, we should constantly keep before us the ideal, that at the end of our sessions we may with full assurance of faith report to our individual churches what is stated in the words of our text for this evening: "It seemed good to the Holy Ghost and to us" (Acts 15:28). Then we walk and labor safely, and may we expect the blessing of the Lord our God upon our efforts.

Our text expresses:

The Assurance Of Having Been Guided By The Spirit. Let us note that this is:

- I. A Significant Assurance;
- II. An Indispensable Assurance;
- III. A Possible Assurance.

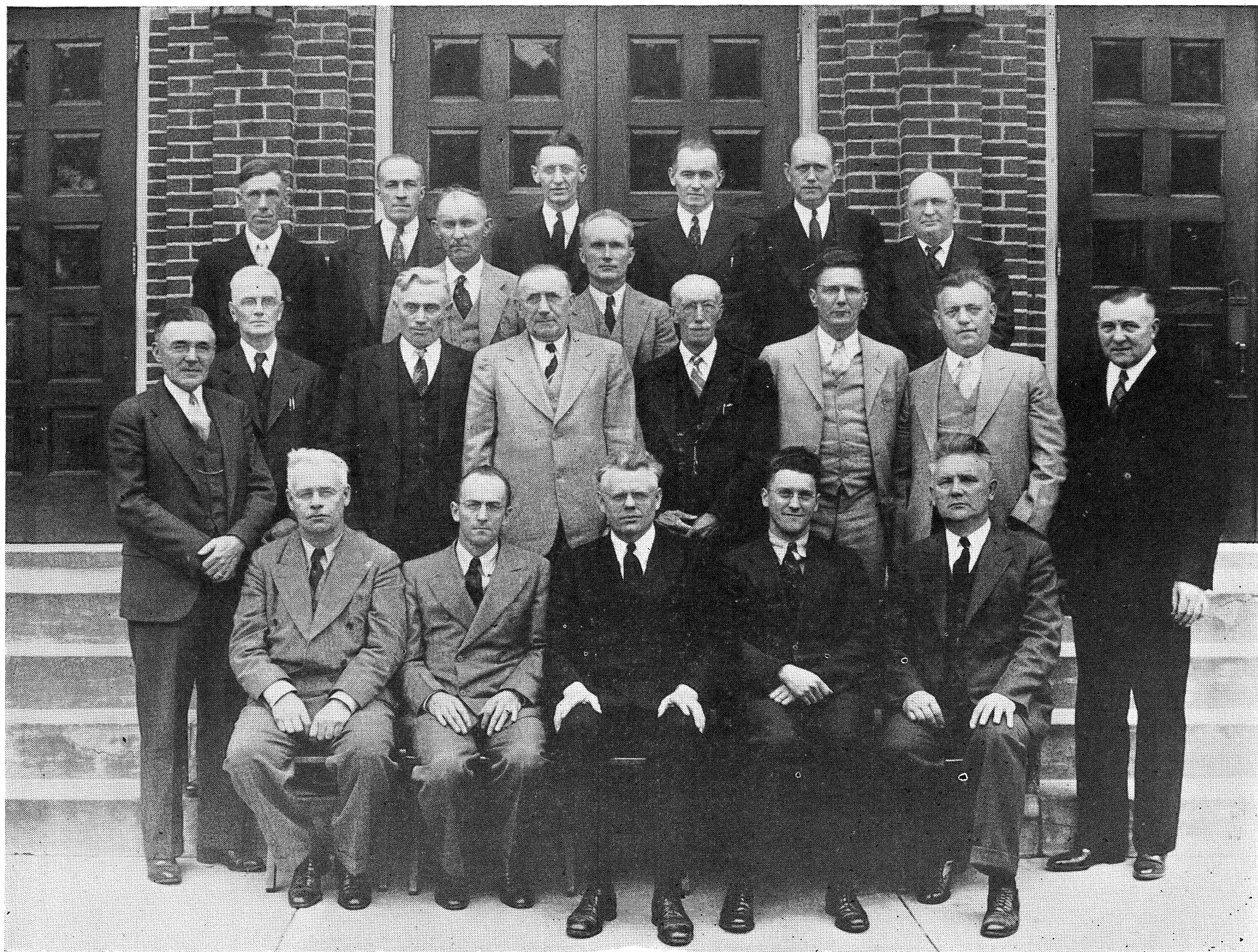
I. You are, of course, acquainted with the context in which our text occurs, and with the occasion of the letter that was sent to the churches among the Gentiles, and that contains this beautiful expression of assurance and confidence. A convent had been held at Jerusalem. Advisedly I say *convent*. This gathering, which was held about the year 50 A.D. has sometimes been called the first synod. But this is hardly correct. For, first of all, we may remark that there can hardly have been room for a synodical gathering as long as the apostles still lived. They were directly guided by the Spirit. They had authority over all the churches. And the apostolic authority was final. As long as the apostles lived, therefore, there was neither need of, nor occasion for, a synod. Nor was the constituency of this gathering such that it could be called a synod. The latter is always a representative gathering. Its members are delegated and receive their commission from the churches that delegate them. But the meeting at Jerusalem was constituted of the apostles, and elders of the church at Jerusalem, together with Paul and Barnabas, who had been sent by the church of Antioch and who represented more particularly the churches among the Gentiles. Hence, we may more properly characterize this gathering as a convent under the direct guidance of the apostles.

The occasion of this gathering was an important question that had arisen, and that threatened to cause trouble and dissension in the churches unless it were quickly and definitely settled. There were some in the church of Antioch and elsewhere, Judaizing teachers, who claimed that the converts from the Gentiles must be circumcized and were in duty bound to keep the law of Moses. To us, of course, this question may appear very simple and to offer no difficulties whatever. But we must remember that those days were a period of transition from the old dispensation into the new, from the bondage to the law into the liberty of the free sons of God. The child had grown into manhood, but could hardly become accustomed to his new freedom. Already it had required a special revelation to convince the church that salvation was for the Gentiles as well as for the Jews. But even now, it was not easy completely to break away from the ordinances of the Old Testament, the law of Moses. The temple was still in Jerusalem, and it is evident from all that we read about the New Testament church in that city, that much of its life was still concentrated in that temple and its services. And now the Gentiles were brought into the fold. What was their relation to the ordinances of the law? Was it not natural that many in the church, even though they were not Judaizing teachers in the evil sense of that word, were inclined to the view that also these Gentile converts were obliged to keep the law of Moses, and that they should be incorporated into the commonwealth of Israel by the rite of circumcision?

This, then, was the important problem that was to be decided by this convent in Jerusalem. They deliberate upon the matter. They consider the question from every aspect. Peter speaks. James speaks. They hear Paul and Barnabas. And they finally reach a decision. They unanimously decide to write unto the Gentile churches that they must abstain from certain heathen corruptions, but that for the rest they will lay upon them no other burden. And it is of these decisions that they testify: "It seemed good to the Holy Ghost and to us".

But what do they mean by this expression of confident assurance regarding the divine approval upon their decisions? Is it their intention to indicate a certain synergistic relationship between the Holy Spirit and themselves in the matter of the decisions they had just reached? When they say: "the Holy Ghost and us" do they look upon the parties mentioned as a sort of a joint agency, that freely cooperated, on a more or less equal basis, with each other in reaching their decisions? The unsophisticated, almost childlike simplicity of the expression might easily leave that impression: "it seemed good to the Holy Ghost and to us". The Holy Ghost and they appear to be co-ordinated here. They had worked in conjunction. The Holy Ghost had been just a part of their council or convent. Either He had acted in the capacity of advisory member, and had submitted His advice to their deliberations and approval; or they had first reached their decisions and submitted them for approval to the judgment of the Holy Ghost. And thus they could say at the end of their deliberations: "It seemed good to the Holy Ghost and to us".

But we know better. No one who understands the Scriptures will even be tempted to read a suggestion of synergism into this beautifully confident declaration. For, in the first place, according to the Scriptures this is never the relation between the divine work and our acts. Even though we are co-workers with God, followers of God as dear children, imitators, if you please, we are still *followers*. God's work and our acts are never coordinated. The former is always first, the latter always second. The former is always the cause, the latter always the effect of that cause. Our acts are never more than the fruit and expression of the work of God. And it is in the light of this general Scriptural teaching that also this expression must be interpreted. God draws and we come, that is, we come as the fruit of God's drawing us. God works in us to do His good pleasure, and we work out our own salvation, that is, we do the latter in the strength of the former. It seemed good to the Holy Ghost and to us, that is, the Holy Ghost caused us to know what seemed good to Him, and inclined our hearts to consider it good also. Secondly, that synergistic view of this expression would be a proof that we fail to understand the proper relation of the Holy Ghost to the

OUR FIRST SYNOD

Left to right. Top row: Elder J. Broek, Revs. A. Cammenga, C. Hanko, J. De Jong, B. Kok, Elder C. Vander Molen. Second row: Elders M. Flikkema, C. Doezema. Third row: Elders P. Dykema, N. Yonker, T. Kooima, M. Vander Vennen, J. Cammenga. Revs. L. Vermeer, Wm. Verhil. Mr. F. LaGrange (Treas.) Sitting: Revs. G. M. Ophoff, M. Gritters (clerk), G. Vos (pres.), P. De Boer (ass't clerk), H. Hoeksema.

Church of Christ. The Spirit does not dwell next to the Church, as a sort of advisory counsellor, but in the Church. He is poured out into our hearts. He is at the controls. He influences and guides the Church from within. And they become one, but so that the Spirit is the controlling agent and power. When the Spirit and the Bride say: Come! you hear no two voices but only one, the prayer of the Church; yet, that prayer is the prayer of the Spirit through the conscious faith of the Church. And when you read: "it seemed good to the Holy Ghost and to us", you meet with one judgment and one decision: the judgment and decision of that particular convent; yet, so that it is the judgment and decision of the Holy Ghost. And, thirdly, let us not forget that it is not the proper function of the Holy Spirit to act as a sort of independent advisory counsellor. He is never separated from Christ. He does not speak of Himself. He always takes it out of Christ, the Word, and declares it unto us. Now, surely, the only proper attitude any convent can assume over against that Word of Christ is that of strict submission. All synergism is simply out of the question. The beautiful expression of assurance in the words of our text cannot mean anything else, than that the members of the convent were confident of having learned the will of Christ and submitted themselves to it.

This, then, is the great significance of the expression. In last analysis it means that they had been given to know the will of Christ with respect to the matter on which they had deliberated, and that they had been inclined to will that will. It signifies that they had been infallibly guided by the Spirit to know the will of Christ, and they were clearly aware of this. Their minds had been spiritually illuminated to discern the things of the Spirit. Their deliberations had been directed by the Holy Spirit in the way of the will of God, in the direction of those conclusions and decisions that were pleasing to Him. Their will and all their desires had been sanctified and inclined, so that under no circumstances, and no matter what it might cost and what sacrifice and self-denial it might demand, they would will the will of Christ. And all this guidance, thus the expression implies, had been strictly infallible. There was no influence upon their decisions of their own carnal considerations. Their own fleshly desires and mere human aspirations had not entered into their deliberations and conclusions whatsoever. Their decisions were purely the fruit of the guidance of the Spirit. And thus they are able so confidently to state: "It seemed good to the Holy Ghost and to us". And it should be our earnest prayer and strife that we may so labor as a synod, that at the close of our gatherings this same assurance may be ours!

II. And we should feel that this assurance is absolutely indispensable. It is imperative that we so

labor that we may carry away this assurance. Without it we can have neither peace nor confidence. Unless we can truly take this testimony upon our own lips, we dare not continue! At every step of the way, at every decision we take, we need this confidence and should be able to say: "It seemed good to the Holy Ghost and to us".

For remember that it is Christ that builds His church, not we. All work that is strictly *our* work, not His, amounts to nothing, cannot endure, is only stubble, and will be burned in the day of the Lord. And let us strictly maintain this, and express it clearly and concisely: it is Christ, and Christ alone that builds His church! Let us not for a moment cater to the conceited imagination that the building of the House of God depends in part also upon us. Let us leave no room for the notion, that we build the church for Christ. Let us not even nourish the idea that it is Christ *and* we that do the work. The work is His. He gathers His church, the elect unto eternal life, from the beginning of the world even unto the end, and from all the nations of the earth. He constantly causes His church to be the House of God. He preserves His church and makes her grow in the grace and knowledge of Himself. For, He always does the will of His Father, even now He is glorified and exalted at the right hand of God; and it is the Father's will that of all He gave unto Him He should lose none! And He will ultimately glorify His church and raise up the elect at the last day.

And do not hasten to add, that, although it is true that Christ is the Master-builder of the whole House of God, yet it is through *our work* that He establishes and keeps His church, for even this may imply a wrong conception. You should say: Christ gathers and preserves and perfects His Church *through His Spirit and Word!* Only when that is your heartfelt confession, can you maintain the truth that it is Christ's work and His alone to build the House of God, and that all *our* work, in as far as it is merely human, means nothing. For, it is true, indeed, that it pleases Christ to employ His people in His service, to make them co-workers with Himself, even in the establishment of His church. But we should remember, that even then it is Christ that does His work through us. It is our privilege and blessing that He will use us as His rational-moral instruments, so that we may delight in His service and look for the reward of grace. But that does not alter the fact, that only what Christ does, even through us, is of value for the realization of the church and kingdom of God, and shall abide forever. All the rest will be broken down and burned with fire in the day of the revelation of the righteous judgment of God.

It follows, then, that if we would really be busy in the work of the Lord, our mind and will and heart must be controlled by His mind and will, by the Spirit of

Christ, in order that our work may truly be the work of Christ and nothing else. That Spirit must enlighten us, that we may be able to discern spiritual things spiritually. He must instruct us, in order that we may know the will of Christ, the Word of God. He must incline our will and heart, in order that we may at all times be willing to do those things which we discern to be in harmony with His will. And we need the assurance that He will so guide us. No contractor dares go ahead with the building of an edifice, if he does not understand the plans and specifications, if he is not sure of the mind of the architect. And we dare not continue with our work as a church, with our deliberations and decisions as a synod, unless we are assured that we know the mind of the Master-builder of the House of God, unless we are confident that He does His work through us, unless we may so labor that at the close of our sessions we carry away with us the assurance expressed in the words of our text: "It seemed good to the Holy Ghost and to us"!

This truth is all the more urgent, if we consider that the flesh is always with us, and that the carnal mind is enmity against God. The church in the world is never perfect. The very holiest of Christ's saints have only a small beginning of the new obedience. The old operations of sin are still in their members, and are very active. They tend to darken their understanding so that they cannot discern the things of the kingdom of God. They will pervert their inclinations and desires, so that they strive after carnal things, even when they are busy in the work of the Lord. And the tendency of these carnal influences and operations is to destroy the work of Christ. That old, carnal nature will be constantly with us, also when we meet as a synod. It will, if possible, lead us astray in our deliberations, so that we will, seek, and desire our own carnal ends, rather than the true well-being of the Churches we represent. How easily the convent at Jerusalem, under the influence of carnal prejudices, might have taken radically different decisions from those they now wrote to the churches of the Gentiles! Might not their fleshly predilections have moved them to cater to their brethren according to the flesh, to justify the view of the Judaizing teachers, and thus to have led astray the church of the new dispensation? And are there not many carnal tendencies with us, as from day to day we shall meet as a synod, that may easily motivate us to seek self rather than the kingdom of God? Truly, it may well be called a marvel that through such sinful agents as we are, Christ will build His church. But how much the more imperative it appears to be in the light of all this, that all our labors be such that we may carry away the assurance expressed in our text: "it seemed good to the Holy Ghost and to us"!

III. But it is, perhaps, objected that for us it is impossible to attain to that assurance. Never shall we

be able to say of our decisions as a synod with the same confident assurance as the convent at Jerusalem, that is seemed good to the Holy Ghost and to us. There is an important difference between the convent of Jerusalem in the year 50 A. D. and a synod of today. For, at the convent the apostles were present, and, no doubt, occupied a dominating place. And the apostles were infallibly guided by the Holy Spirit! No wonder they could write to the Gentile churches so confidently about their decisions, that it had seemed good to the Holy Ghost and to them! But by the same token it is quite impossible for the church of today to reach that same assurance. Or would it not be Roman Catholicism to make this same claim for our synodical decisions, and to introduce them by the assertion: "It seemed good to the Holy Ghost and to us"? The convent of Jerusalem, under the leadership of the apostles, could claim the infallible guidance of the Holy Spirit; but we cannot take such claim. Hence, what was entirely possible for them, is quite impossible for us.

But this is a mistake. Surely, the Holy Spirit of Christ dwells in the church of today as really as He made His abode with the early church! And no one will deny that the promise that He would lead us into all the truth, was not only for the apostles and the early church, but also for the church of today. But what then? Shall we make a distinction between an infallible and fallible guidance of the Spirit? To say this is to expose it as an error. There is not fallible guidance of the Spirit. His guidance is always infallible. He never leads astray. He is the Spirit of truth. The difference, therefore, between the Roman Catholic Church and the Protestant Churches is not, that they claim that the Church is still infallibly guided by the Spirit, while we hold that the Spirit's guidance is fallible. That cannot be. The difference is rather this, that they claim the continuation of the direct apostolic guidance, which we deny. They teach an infallible guidance of the church directly through men, apart from the Holy Scriptures; while we maintain that all the guidance of the Holy Spirit in the church of today is inseparably connected with the Word. They, therefore, place tradition and the decrees of popes and councils on a par with Holy Writ, while we condemn this as an error. But even so we maintain that also today the Church of Christ is infallibly guided. We have the promise that the Spirit will lead us into all the truth, and we have the infallible Scriptures in which the Spirit instructs us, that we may know the truth. And although it is true that in the convent of Jerusalem the guidance of the Spirit was *direct*, i. e., through the apostles, while today it is *mediate*, i. e. through the Scriptures, we still hold that it is quite possible for the church of Christ today to attain to the assurance expressed in the words of our text: "it seemed good to the Holy Ghost and to us".

But some will object, that though all this may be true in principle, it does not work out in the actual life of the church. In reality the church is always imperfect, and so are her declarations and decrees. There is always room for improvement, for correction and reformation.

And this is certainly true. The church is this world may well be compared in this respect to the individual Christian. Even as in the Christian, so in the church there is a principle of new life, a small beginning of new obedience and there is still much of the old flesh, much sin and imperfection. And the Protestant Churches, especially the Reformed, have always frankly acknowledge this. And this is the reason why, in distinction from the Roman Catholic Church, they refused to consider anything at all as being on a par with the Holy Scriptures. No tradition, no decrees of the councils, not even the adopted confessions were clothed with the same authority as the Word of God. The latter must always remain the criterion, the former must always stand or fall according as they could be proved to be in harmony or to deviate from that Word. And only that church that strictly adheres to this truth can be said to be infallibly guided by the Spirit.

And, this, therefore, is the *conditio sine qua non* for the attainment of the assurance whereof we speak. The Christian may have only a small beginning of the new obedience, but that beginning is a *principle*. He does not, therefore, deliberately err. He is very really a new creature. Old things are passed away, behold all things have become new! New he is, even in his attitude over against his own sin. He hates it. He is sorry for it. He flees from it. He overcomes it, even though it be with frequent stumbling. The same is true of the church of Christ. She does not deliberately err. She may stumble, but she will repent. Guided by the Holy Ghost, she will surely seek and find the light of the infallible Word. For that guidance she will pray. The Word she will search. And in this way she will, with all her imperfections, more and more approximate the ideal of perfectly preserving and developing and applying in her life the infallible Word of God, and attain to the assurance expressed in the words of our text: "it seemed good to the Holy Ghost and to us"!

Brethren, let us so labor! May this Word of God be so applied to our hearts, that we earnestly desire that infallible guidance of the Spirit and the Word of God in all our deliberations as a synod! May it dominate all our sessions! Then, when we adjourn and return, each of us to his own congregation, we shall be able to tell our people concerning the decisions that we took: "So we decided, because thus it seemed good to the Holy Ghost and to us"!

H. H.

De Prediking Van Jezus

VI

NAAR JOHANNES

We waren bezig met de bespreking van de prediking van Jezus, zooals we die vinden in het zesde hoofdstuk van het Evangelie naar Johannes. En we zagen, dat er in dat hoofdstuk geen zweem van een algemeene gunstige gezindheid of "algemeen aanbod" te vinden is, maar dat integendeel, de Heiland tegenover de ongeloofige en aardisch brood zoekende Joden, die op het punt staan aan Hem geërgerd te worden en Hem te verlaten, met een beroep op Gods souvereine beschikking, met nadruk uitspreekt, dat *Zijn* zaak nimmer schade kan lijden, omdat al, wat de Vader Hem geeft, tot Hem komen zal, en Hij nooit uitwerpen zal, die tot Hem komt.

We waren hiermee echter nog niet klaar.

De Heiland gaat nog verder en motiveert hetgeen Hij pas had gezegd, dat Hij namelijk die tot Hem komt geenszins zou uitwerpen. Immers is Hij uit den hemel nedergedaald, niet opdat Hij zijn eigen wil zou doen, maar den wil Desgenen, Die Hem gezonden heeft. En dit is de wil des Vaders, Die Hem gezonden heeft, dat Hij uit hetgeen de Vader Hem gegeven heeft niet zou verliezen, maar het opwekke ten uitersten dage. vss. 38, 39. De wil van Jezus wordt dus bepaald door den wil des Vaders. Christus' wil is in volkomen overeenstemming met den wil des Vaders. En deze wil des Vaders betreft de uitverkorenen, degenen, die de Vader aan Jezus heeft gegeven. Het betreft niemand anders. De wil des Vaders is, dat de uitverkorenen door den Heiland worden verlost en bewaard en verheerlijkt. Hij mag daaruit niet verliezen. Er is dus geen algemeene wil des Vaders, de zaligheid van allen betreffend. Er is daarom ook geen algemeene gunst of algemeen aanbod. Zeer sterk predikt de Heiland hier de uitverkiezing. En let er wel op, dat Hij dit juist doet tegenover de ongeloofige Joden, die aan Hem geërgerd worden. Maar dezen wil des Vaders wil Christus ook. De verkiezende wil des Vaders beperkt ook Zijn wil en streven. Ook Hij zoekt niet anderen te redden, dan die Hem gegeven zijn. Maar ook wil Hij niets verliezen van al, wat Hem de Vader heeft gegeven. En daarom zal Hij geenszins uitwerpen, die tot Hem komt. Want het eeuwige, verkiezend geven der verkorenen aan Christus wordt in den tijd opgevolgd door een vrijmachtig en onwederstandelijk geven Gods der verkorenen aan Christus door genade. En wie alzoo door den Vader gegeven wordt aan Christus, zal zeker tot Hem komen. Dit komen bestaat immers daarin, dat iemand den Zoon aanschouwt en in Hem gelooft, vs. 40. Wie dus alzoo komt, zal Hij geenszins uitwerpen, want het is de wil des Vaders, dat een iegelijk, die den Zoon aanschouwt en in Hem ge-

looft, het eeuwige leven hebbe; en Christus zal hem opwekken ten uitersten dage.

Zoo loopt dus alles hier in de prediking van Jezus striktelijk langs de lijn der verkiezing. De Vader heeft gegeven en de Vader geeft. En allen, die door den Vader aldus gegeven worden aan Christus, komen, aanschouwen den Zoon en gelooven. En omdat Christus' wil volkomen in overeenstemming is met den wil des Vaders, neemt Christus hen aan, en geeft hun het eeuwige leven. Als Ds. Zwier hier ooit over preekt en hij verbindt dan een toepassing van algemeene genade aan zijn preek, dat predikt hij zijn eigen woord, niet het Woord des Heilands, en hij verkracht het Woord Gods.

Maar er is hier nog meer.

De Joden, die hier in gesprek met Jezus zijn, beginnen te verstaan, dat hij het toch heeft over een ander soort brood, dan waarop zij het oog hebben en dan zij begeeren en zoeken. Juist het feit, dat Hij gezegd had: "Ik *ben* het brood des levens", deed hun de oogen opengaan. Dat Hij hun brood kon *geven*, konden ze verstaan, en hadden ze den vorigen dag met de oogen gezien. En dat brood zochten ze nog altijd. maar dat Hij het brood des levens is, ging hun begrip te boven. Ze zouden dan Hem moeten eten, om het leven te hebben, en dat begeerden ze niet. Ze begonnen geestelijk vreemd te staan tegenover den Heiland. En inplaats van dit nu aan zichzelf te wijten, beginnen ze te murmureeren en kritiek te oefenen op de prediking van den Heiland. Wat dacht deze prediker wel van zichzelf? Was het niet al te duidelijk, dat Hij de waarheid niet sprak? Ze kenden Hem immers! Hij was immers Jezus, de zoon van Jozef! Ze kenden Zijn Vader en moeder! Hoe kon Hij dan zeggen, niet alleen, dat Hij het brood des levens was, maar dat Hij uit den hemel was nedergedaald? Neen, ze waren menschen van de empirie. Ze vertrouwden op hun eigen ervaring. Wat ze konden meten en wegen, wat ze met de stukken konden bewijzen, dat ging voor. En als er één ding zeker was, dan was het wel, dat Jezus de zoon van Jozef en Maria was! Hij was dus niet uit den hemel nedergedaald en Hij kon dus ook niet zeggen, dat Hij het brood des levens was!

Welnu, ook daarop antwoordt de Heiland, niet door aanbod of vermaning, niet niet door een poging om hen te "winnen", maar door een beroep op Gods soevereine genade. Ze moeten niet onder elkander murmureeren, want daar wordt de zaak niet beter van. Ze moeten in hun blindheid niet concludeeren, dat Hij het Brood des levens niet is en niet uit den hemel, nedergedaald kan zijn, omdat Hij Jozef's zoon is. Ze spreken zoo alleen, omdat ze niet in Hem gelooven, omdat ze natuurlijke menschen zijn, die het koninkrijk Gods niet kunnen zien. Daarom komen ze ook niet tot Hem. Maar ze moeten ook verstaan, dat hiermee niet alles gezegd is. Dat ze niet in Hem gelooven, en niet tot Hem komen, is geen zaak, die verklaard moet wor-

den uit hunnen vrijen wil, alsof ze het ook wel zouden willen en doen. Integendeel, niemand kan tot den Heiland komen, tenzij de Vader, die Hem gezonden heeft, hem trekke! vs. 44. De zaak van Gods Kerk en Koninkrijk draait dus niet op de spil van hunnen vrijen wil. Ze kunnen van zichzelf nooit komen, nooit den Zoon aanschouwen, nooit in Jezus gelooven, nooit iets anders zien dan aardisch brood en aardse dingen. De Vader moet hen eerst trekken. Gods werk gaat voorop. Hun komen kan nooit iets anders zijn dan vrucht van des Vaders trekken. God moet hen Zelf onderwijzen! Zoo is het immers reeds door de profeten gezegd: zij zullen allen van God geleerd zijn. Een iegelijk dan, die het van den Vader gehoord en geleerd heeft, die zal tot Jezus komen! vss. 43-46. Die dan ook in Jezus gelooft, *heeft* het eeuwige leven.

Ze moeten daarom wel verstaan, dat hun murmureering op geestelijke blindheid berust. En dat doet aan het feit niet af of toe, dat Jezus wel waarlijk het brood des levens is. Hunne vaders hebben het manna gegeten in de woestijn, en zijn gestorven. Maar het Brood, waarvan Jezus spreekt en dat Hij *is*, is van dien aard, dat zoo iemand er van eet, hij nimmer zal sterven, maar het eeuwige leven zal hebben. En dat Brood is Zijn vleesch, dat Hij geven zal voor het leven der wereld!

En nu volgt er een snelle ontkenning!

Dit, dat Hij hun Zijn vleesch te eten zal geven, wordt den Joden al te erg. Ze begonnen onder elkander te strijden over de vraag: "Hoe kan deze ons Zijn vleesch te eten geven?" En als Jezus hun nogmaals en met nadruk het Evangelie van het Brood des levens verkondigd heeft, met de verzekering, dat wie dit Brood eet het eeuwige leven hebben zal, werden velen aan Hem geërgerd en spraken ze het openlijk uit: "Deze rede is hard; wie kan dezelve hooren?" En als ten slotte het ongeloof van velen Zijner volgelingen aan het licht getreden is, zegt de Heiland nogmaals: "Daarom heb Ik u gezegd, dat niemand tot Mij komen kan, tenzij dat het hem gegeven zij van Mijnen Vader". En daarop lezen we: "Van toen af gingen velen van Zijne discipelen terug, en wandelden niet meer met Hem".

In heel deze rede van den Heiland te Kapernaüm is geen spoor te ontdekken van een algemeene gunst Gods, die tot openbaring zou komen in de verkondiging van het Evangelie, noch van een algemeen aanbod. Het tegendeel is waar. Wie hier de idee van een algemeene genade Gods jegens allen, die het Evangelie hooren, zou willen indragen, komt in lijnrechte tegenspraak met de grondgedachte van hetgeen de Heere Jezus te Kapernaüm sprak.

Zeer scherp is ook de prediking van Jezus, zooals we die beluisteren in Johannes 8:30 v.v. Het was daags na het Loofhuttenfeest. De Heiland was gedurende het feest naar Jeruzalem gekomen, en had in

den tempel geleerd. Zooals gewoonlijk het geval was, waar de Heiland Zich vertoonde en waar Hij sprak, er kwam tweedracht onder de schare, schifting, scheiding. Sommigen zeiden: "Hij is goed"; anderen zeiden: "Hij verleidt de schare". 7:12. Dit was reeds het geval vóór Jezus Zich nog te Jeruzalem vertoonde. En deze tweedracht werd verscherpt door Zijn komst en optreden. "Ze zochten Hem te grijpen", 7:30. "En velen van de scharen geloofden in Hem". 7:31. En dit werd er ook niet beter op, toen Jezus het liefelijke, maar strikt particuliere Evangelie verkondigde: "Zoo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke. Die in Mij gelooft, gelijkerwijs de Schrift zegt, stroomen des levenden waters zullen uit Zijnen buik vloeien", 7:37, 38. Velen zeiden, dat Hij waarlijk de profeet was; anderen zeiden openlijk, dat Hij de Christus was; weer anderen stelden de vraag, of de Christus dan uit Galilea te verwachten ware. Er werd tweedracht onder de schare om Zijntwil, 7:43. "En sommigen van hen wilden Hem grijpen; maar niemand sloeg de handen aan Hem." 7:44. Ook de dienaars, die door de Farizeën en overpriesters gezonden waren om Hem te grijpen, keerden onverrichter zake terug. En zoo was er allerlei verwarring en tweedracht onder de schare te Jeruzalem. En aan den avond van dien dag verlaat Jezus de stad en gaat naar den Olijfberg.

Den volgende dag gaat Hij nogmaals naar Jeruzalem. Hij verkondigt het Evangelie in de woorden: "Ik ben het licht der wereld; die Mij volgt zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het licht des levens hebben". Maar de Farizeën, die altijd wel een voorwendsel vonden, om het woord van Jezus niet aan te nemen en het koninkrijk der hemelen niet in te gaan, vinden het thans in het feit, dat Jezus van Zichzelf getuigde; daarom was Zijn getuigenis niet waarachtig. De onderliggende oorzaak van hunne weigering om Jezus' woord te aanvaarden lag echter niet in de omstandigheid, dat Jezus van Zichzelf getuigde, doch daarin, dat ze natuurlijke mensen waren, die aardse dingen bedachten, die de duisternis liever hadden dan het licht, die den wil des Vaders niet wilden doen, en daarom den Heiland niet wilden volgen. Zulke mensen zijn er altijd onder de prediking des evangelies. En dan zeggen ze niet ronduit, dat ze van "het licht der wereld" niets moeten hebben, dat ze Christus niet willen volgen, omdat ze de duisternis liefhebben; maar ze trachten iets te vinden in de prediker en zijne prediking. Zoo hadden ze Johannes den Dooper niet geloofd, omdat hij "at noch dronk"; en zoo hadden ze den Heiland veroordeeld, omdat Hij wel "at en dronk". Zoo vonden ze nu, zeer scherpzinnig (want mensen, die de waarheid niet willen, worden dikwijls zeer scherpzinnig, juist omdat ze tegenover de waarheid op hun hoede zijn), dat Jezus de waarheid niet sprak, omdat Hij van Zichzelf getuigde. Hierop nu antwoordt de Heiland, in de eerste plaats, dat deze conclusie geenszins opgaat. Iemand kan zeer wel

van zichzelf getuigen en toch de waarheid spreken. En in des Heilands geval was dit ook metterdaad waar, want Hij wist immers, vanwaar Hij gekomen was, en waar Hij heenging. Zij verstonden van Zijn herkomst, noch ook van Zijne bestemming, niets. Daarom oordeelden ze, zooals ze deden. Ze oordeelden naar het vleesch. 8:12-15. Maar in de tweede plaats was het ook niet waar, dat hetgeen Hij sprak alleen op eigen getuigenis berustte. De Vader, Die Hem gezonden heeft, getuigt ook van Hem. 8:16-18. En als de Joden Hem willen vangen met de vraag: "Waar is Uw Vader?" antwoordt de Heere, dat zij noch Hem, noch Zijnen Vader kennen; en dat zij, indien zij Hem kenden, ook Zijnen Vader zouden kennen. 8:19. Het is dus geen zaak van logische redeneering, noch ook van gebrek aan waarachtige getuigen, maar van geestelijk-ethische verhoudingen. Zij waren blind, oordeelden naar het vleesch, kenden den Vader niet, noch den Heiland. Daarom kon het rijkste Evangelie hun worden verkondigd, kon Jezus hun openlijk wijzen op Zichzelf als het licht der wereld, de belofte verkondigen, dat wie Hem zou volgen, het licht des levens zou hebben; maar altijd zou die verkondiging afstuiten op hun vleeschelijke begeerten en vleeschelijk oordeel. Daarom zullen ze Hem straks dan ook tevergeefs zoeken en in hunne zonden sterven. Indien ze niet gelooven, dat Hij de Messias is, ze zullen verloren moeten gaan. De Heiland echter spreekt de dingen, die Hij van den Vader gehoord heeft; en straks, wanneer ze Hem verhoogd zullen hebben, zullen ze ook verstaan, dat Hij van Zichzelf niets doet, en dat Hij deze dingen spreekt, gelijk de Vader Hem geleerd heeft. 8:21-29.

Nu lezen we in vs. 30: "Als Hij deze dingen sprak, geloofden velen in Hem". Wie nu hoofdstukken zeven en acht tot hiertoe gelezen heeft, en keer op keer merkte, hoe de Heiland in Jeruzalem schier niets dan ongeloof en tegenstand ontmoette, is geneigd om hier een zucht van verlichting te slaken. Er schijnt dan toch hoop te zijn. Er vertoont zich positieve vrucht. Hier kan aanstonds de Kerk tot openbaring komen. Een beetje wijs beleid en voorzichtige leiding en velen kunnen worden gewonnen! Zoo zouden wij zeker oordeelen onder gelijksoortige omstandigheden.

Doch de Heiland oordeelt anders. Indien Zijn zaak ook maar in het minst zou afhangen van menselijke beweegredenen, mag het schier roekeloos heeten, wat Hij nu doet. Inplaats van deze mensen, die "in Hem gelooven", te trekken en met wijs beleid te winnen, vervreemdt Hij ook van hen nog een groot aantal van Zich en Zijne zaak. Straks zegt Hij de vreeseijkste dingen tot hen. Doch de Heiland leeft in het volste vertrouwen, dat Zijne zaak de zaak Gods is, en dat alle menschenwerk niets beteekent. En onder de groep, waarvan in het algemeen gezegd werd, dat ze in Hem geloofden, zijn er ook nog, die Hem door den Vader niet gegeven zijn. De groep wordt op de proef ge-

steld. De Heiland begint deze beproeving met de woorden: "Indien gijlieden in Mijn Woord blijft, zoo zijt gij waarlijk Mijne discipelen. En zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrij maken". Dat is metterdaad de proef op de som. Ze hebben op de een of andere wijze te kennen gegeven, dat ze in Christus gelooven, belijdenis gedaan van hun geloof. Maar zonder de werken is het geloof dood. Het geloof zal dus uit de werken openbaar moeten worden. Ze zullen in Jezus' woord moeten blijven, in den weg van Zijne geboden moeten wandelen, daders en niet slechts hoorders des Woords moeten zijn. In dien weg, maar ook alleen in dien weg, zullen ze de waarheid verstaan. Buiten den weg der heiligmaking en der gehoorzaamheid kan niemand de waarheid verstaan. Maar in dien weg zal de waarheid hen vrijmaken.

En aanstonds komen de geesten tot openbaring en komt er scheiding in de groep, die in Hem gelooven. Ze zijn Abraham's zaad! Ze hebben nooit iemand gediend. Hoe kan Jezus dan zeggen, dat de waarheid hen vrij zal maken! Ze openbaren zichzelf terstond als vleeschelijke mensen, die vleeschelijk hooren, en van de waarheid aangaande waarachtige vrijheid niets verstaan. En tot hen spreekt de Heiland dan ook aanstonds in harde woorden. Die de zonde doet is een dienstknecht der zonde. En die dienstknecht der zonde wordt ook nooit iets anders dan een dienstknecht in Gods huis, die wel voor bezoldiging, maar niet in liefde dienen wil. Maar God wil geen huis vol dienstknechten, maar wil vrije kinderen. Als dan de Zoon hen vrijgemaakt zal hebben, zullen ze waarlijk vrij zijn. Dat ze Abraham's zaad zijn, beteekent hier niets, want ze zoeken Hem te dooden. Zijn woord heeft in hen geen plaats. Zij doen, wat ze bij hunnen vader gezien hebben! En als zij hierop antwoorden, dat Abraham hun vader is, en straks, dat ze slechts éenen Vader hebben, namelijk God, zegt de Heiland eerst, dat ze de werken van Abraham zouden doen, indien ze waarlijk kinderen Abrahams waren, terwijl ze thans Hem, Die hun de waarheid gesproken heeft, zoeken te dooden; en verder, dat indien God hun Vader ware, zij Hem zouden liefhebben, daar Hij immers van God is uitgegaan. Maar zij kennen Zijne spraak niet, omdat ze Zijn woord niet kunnen hooren! Zij zijn uit den vader den duivel! Zij willen de begeerten huns vaders doen! Maar Hem gelooven ze niet, omdat Hij de waarheid spreekt! Niemand hunner kan Hem van zonde overtuigen, en toch gelooven ze Hem niet. Waarom niet? Omdat alleen wie uit God is de woorden Gods hoort, en zij zijn uit God niet!

Vreeselijke, vlijmscherpe woorden zijn deze, die in den grond alle hierop neerkomen, dat de natuurlijke mensch niet kan verstaan de dingen, die des Geestes Gods zijn!

Het einde is dan ook, dat de Joden steenen opnemen, om Hem te dooden!

En dit alles betreft hen, van wie eerst gezegd werd, dat ze in Hem geloofden!

Wie heeft bij het lezen van dit alles nog den moed, om de prediking des Heilands te karakteriseeren, als een getuigenis van eene algemeene gunst Gods of een algemeen aanbod van genade?

Zeker niemand, die het ernstig neemt met de Schrift.
H. H.

Verwarring Van Begrippen

In een van zijn antwoorden aan Dr. Schilder valt Ds. Zwier aan op de door den professor verdedigde stelling, dat goede uitlegging der Heilige Schrift nooit onze logische denkwetten overtreden kan of mag.

We hebben reeds eerder gezien, dat Ds. Zwier, evenals wijlen professor Heyns vroeger, van de gedachte uitgaat, dat de zonde ook versterking heeft te weeggebracht in onze logica, zoodat de resultaten van ons logisch denken niet te vertrouwen zijn.

Hij heeft aan deze stelling behoefte, om te kunnen handhaven, dat allerlei tegenstrijdigheden wel voorwerp kunnen zijn van des Christen's geloof, dat God liefheeft, dien Hij haat, gunstig gezind is jegens hem, dien Hij vervloekt, dat *ja* tegelijkertijd ook *neen* is.

In den grond der zaak gaat het er om, om duidelijk te maken, dat eene Arminiaansche stelling Gereformeerd is.

Over deze versterking onzer denkwetten door de zonde nu schrijft hij als volgt:

Maar nu kom ik tot een punt, waaromtrent ik begin te vreezen, dat Dr. Schilder en ik het wel niet eens zullen kunnen worden.

Als ik tenminste goed begrepen heb, wat hij wil zeggen in het citaat, dat ik verleden week van hem overgenomen heb, dan had onze Synode Schrift met Schrift moeten vergelijken, en dan zou ze tot de ontdekking gekomen zijn, dat de resultaten van haar Schriftonderzoek logisch niet te houden zijn. En daaruit valt af te leiden, dat haar onderzoek niet juist geweest is.

Nu dacht Dr. Schilder bij het schrijven hiervan ongetwijfeld nog aan dat befaamde syllogisme, waarvan de conclusie was, dat ook de duivelen in Gods gunst een bescheiden plaatsje kregen. Over die misvatting van de Synodale uitspraak is in vorige artikelen wel genoeg gezegd, zoodat ze bij niemand meer post zal vatten. Daarover dus geen woord meer.

Maar het komt mij voor, dat in het van Dr. Schilder aangehaalde citaat nog wel iets meer ligt opgesloten, waarmee ik het niet ge-

heel eens kan zijn. Laat me trachten dit duidelijk te maken, zoodat ook onze eenvoudigste lezers het kunnen snappen.

Ik heb nu vooral het oog op de volgende uitspraken:

“De exegese van Schriftuurplaatsen, en de verwerking van het langs dien weg gevonden Schrift-materiaal, mag nooit overtreden tegen Gods denkwetten, ook voor de logica. God verbreekt wel onze denkwetten, maar nooit Zijn eigen denkwetten. . . . Schriftuurplaatsen spreken niet de taal der wetenschap, ook niet die der logica. Maar ze binden wel alle wetenschap; en de inhoud der Schrift, goed uitgelegd, en wel saamgevoegd, zal altijd zich verdragen met goede wetenschapsresultaten. Als ons ‘Schriftonderzoek’ tot resultaten leidt, die logisch niet te houden zijn, dan kunnen we er zeker van zijn, dat ons onderzoek niet juist geweest is.”

Maar, zal iemand vragen, zijt gij het daarmee niet ten volle eens?

Is het niet volkomen juist, dat Gods openbaring in de Schrift, als ze goed wordt uitgelegd en wel samengevoegd in een wetenschappelijk dogmatisch systeem, nooit in strijd kan zijn met de logica, waarin we met Gods denkwetten voor de wetenschap te doen hebben?

Ja, geachte lezer, gij hebt gelijk, en Dr. Schilder heeft ook gelijk, groot gelijk. Met hetgeen hier gezegd wordt zullen we allen wel moeten instemmen. Het is waarheid.

Maar wat ik er op tegen heb is, dat hier niet de volle waarheid gezegd wordt.

Zoo eventjes wordt er van “onze denkwetten” melding gemaakt, die door God verbroken worden. Goed mee eens. Maar mij dunkt, dat van die denkwetten wel iets meer had moeten worden gezegd.

God verbreekt nooit Zijn eigen denkwetten, dat is waar. Maar gaan Gods denkwetten, ook voor de logica, ons gebrekkig verstand niet vaak te boven? Gaat Gods openbaring omtrent zichzelf, omtrent Zijn deugden en Zijn werken, niet vaak ver boven ons begrip van Zijn denkwetten uit?

God verbreekt wel onze denkwetten, zeer zeker, en we mogen als Zijn kinderen Hem daarvoor wel dagelijks dankbaar zijn. Maar hebben wij wel de zekerheid, dat Hij reeds hier en nu, in dit leven, al de denkwetten van ons gebrekkig verstand verbreekt, zoodat wij op onze logica kunnen vertrouwen?

Zeker, Gods kinderen hebben als vrucht hunner wedergeboorte een verlicht verstand:

“Wij hebben niet ontvangen den geest der

wereld, maar den Geest die uit God is, opdat wij zouden weten de dingen, die ons van God geschonken zijn; dewelke wij ook spreken, niet met woorden die de menschelijke wijsheid leert, maar met woorden die de Heilige Geest leert, geestelijke dingen met geestelijke samenvoegende” (1 Cor. 2:12, 13).

“Gij hebt de zalving van den Heilige, en gij weet alle dingen. . . . En de zalving, die gijlieden van hem ontvangen hebt, blijft in u, en gij hebt niet van noode dat iemand u leere; maar gelijk dezelfde zalving u leert van alle dingen, zoo is zij ook waarachtig, en is geene leugen; en gelijk zij u geleerd heeft, zoo zult gij in hem blijven” (1 Joh. 2:20, 27).

Nogmaals, als Gods kinderen mogen we onzen Vader wel dagelijks danken voor die verlichting onzes verstands. Ze is een groote weldaad, ons uit genade geschonken.

Maar blijft het, zoolang wij in dit leven zijn, ook van ons verstand niet waar, dat het onvolkomen en met zonde besmet is?

Uit die verlichting volgt dus geenszins, dat er voor ons in Gods openbaring geen raad-selen meer overblijven, die onze menschelijke logica ver te boven gaan. Onze wetenschapsresultaten, ook in de theologie, zijn lang niet altijd te vertrouwen. Het dogmatisch systeem, dat we optrekken als vrucht van ons onderzoek der Schrift, en dat ons zoo logisch schijnt, is geenszins onfeilbaar. En dat geldt ook van de Gereformeerde theologen en de Gereformeerde dogmatiek.

Er zijn heel wat denkwetten en gebrekkige conclusies, die eerst in het leven hiernamaals verbroken zullen worden: “Want wij zien nu door eenen spiegel in eene duistere rede, maar alsdan zullen wij zien aangezicht tot aangezicht; nu ken ik ten deele, maar alsdan zal ik kennen, gelijk ik ook gekend ben” (1 Cor. 13:12).

’t Is waar, Dr. Schilder heeft gelijk in wat hij zegt: De inhoud der Schrift, *goed* uitgelegd en *wel* samengevoegd, zal altijd zich verdragen met *goede* wetenschapsresultaten.

Maar leggen wij altijd *goed* uit? Voegen we altijd *wel* samen? En zijn onze wetenschapsresultaten wel altijd *goed*?

Leidt ons Schriftonderzoek soms niet tot resultaten, die, zoover wij met ons onvolkomen en gebrekkig verstand kunnen zien, logisch niet te rijmen zijn?

Leidt ons Schriftonderzoek soms niet tot de aanvaarding van twee waarheden, die wij

logisch onmogelijk met elkander kunnen rijmen?

In zulke gevallen belijden we ootmoedig:
Ik geloof, maar *versta* niet.

Laten we eerst trachten te verstaan, wat Ds. Zwier hier eigenlijk leert. Hij schrijft wel, dat hij zijne bedoeling zoo duidelijk zal maken, dat ook de eenvoudigste lezers het zullen kunnen snappen, maar ik vrees toch, dat hem dit niet al te goed gelukt is. Helder is de zaak tenminste niet.

Ik meen, dat hij het volgende wil zeggen:

1. Het is waar, dat goede uitlegging der Schrift nooit tot resultaten kan leiden, die in strijd zijn met ons logisch denken.

2. De zonde heeft echter onze logica aangetast, en dat wel op drieërlei wijze:

a. Gods denken gaat ons verstand ver te boven. Ik meen, dat dit wel de bedoeling moet zijn van de niet zeer heldere en ook beslist onjuiste uitspraak: "God verbreekt nooit Zijn eigen denkwetten, dat is waar. (Ds. Zwier schijnt hier te doelen op "wetten, waarnaar God denkt", en dat is beslist onjuist gezegd. Wetten zijn door God gestelde relatiën en bepalingen voor het schepsel. Zoo bedoelde Dr. Schilder het ook niet. H.H.). Maar gaan Gods denkwetten, ook voor de logica, ons gebrekkig verstand niet vaak te boven? (Uit deze, overigens niet zeer heldere uitdrukking leidt ik af, dat Ds. Zwier het heeft over "wetten, waarnaar God denkt". Immers gaan de logische weten, die Hij ons stelt, zeker ons verstand niet te boven. Ze zijn juist op ons verstand aangelegd H.H.). Gaat Gods openbaring omtrent zichzelf, omtrent Zijn deugden en Zijn werken, niet vaak boven ons begrip van Zijn denkwetten uit?" Kort gezegd, Ds. Zwier leert hier, dat door het aangetast zijn door de zonde van ons logisch denken Gods gedachten ver boven onze gedachten uitgaan.

b. Ons logisch denken is niet te vertrouwen. Wij trekken verkeerde conclusies. Onze wetenschapsresultaten zijn niet altijd te vertrouwen. Wij leggen niet altijd goed uit. Wij voegen niet altijd wel samen. De zonde heeft onze logica als zoodanig aangetast.

c. Wij kunnen daarom ook met ons logisch verstand de eeuwige en hemelsche dingen niet vatten. Dat wij thans nog niet zien aangezicht tot aangezicht, en nog niet kennen, zooals we ook gekend zijn, is te wijten aan den invloed der zonde op ons logisch denken.

3. Gods kinderen hebben wel een verlicht verstand, de zalving van den Heilige, en daardoor wordt hun logisch denken in beginsel wel weer recht gezet, verlost van den invloed der "denkzonden"; maar dit is toch slechts in beginsel waar. Het blijft waar, dat zoolang we in dit leven zijn, ons logisch denken door de zonde aangetast en besmet en dies gekrenkt blijft.

4. Uit dit alles nu trekt Ds. Zwier de conclusie, waartoe hij komen wilde, dat ons Schriftonderzoek ons

soms wel moet leiden tot tegenstrijdige resultaten, i.e. tot resultaten, die logisch niet te rijmen zijn.

We kunnen dit alles aldus samenvatten:

Ds. Zwier leert, dat ons logisch denken aldus door de zonde is aangetast, en ook na wedergeboorte en verlichting aldus aangetast blijft, dat we God niet kunnen begrijpen, de eeuwige, hemelsche dingen niet kunnen ontdekken, op onze logische conclusies niet kunnen vertrouwen, de Schrift niet goed kunnen uitleggen, geen vertrouwbare dogmatiek kunnen opstellen: *ergo*: als we met dit door en door onvertrouwbaar logisch denken de Schrift toch uitleggen, en we komen dan tot resultaten, die logisch onhoudbaar zijn, dan concludeeren we aangaande die onlogische resultaten. . . . *ze zijn waar!*

Ik meen, dat ik Ds. Zwier's bedoeling hier zuiver weergaf. Indien ik het mis heb, zij hij zoo vriendelijk mij op mijn fout te wijzen.

Nu zal het wel zeer moeilijk zijn, om op Ds. Zwier's standpunt in betrekking tot de betrouwbaarheid der logica met hem te redeneeren.

Immers, indien ik hem ga wijzen op een logische fout in redeneering, zal hij mij antwoorden: "Wat u een logische fout in mijne redeneering schijnt, kan zeer wel te wijten zijn aan uwe onbetrouwbare logica".

Maar ik ga het toch wagen. Ik moet dit wel op mijn eigen standpunt doen, n.l., dat wezenlijk onze logica niet door de zonde is aangetast, en dat we daarom op onze logica, mits we uitgaan van zuivere premissen, hier: van de openbaring Gods, wel kunnen vertrouwen. De zonde heeft Gods denkwetten voor ons verstand niet verbroken, evenmin als b.v. de wet der zwaartekracht in de schepping.

En op grond hiervan ga ik allereerst aanwijzen, dat Ds. Zwier's conclusie niet logisch volgt uit zijn eigen premissen, en daarom niet te aanvaarden is. Let maar op zijne redeneering, die ik nu ook in den vorm van een syllogisme zal gieten, opdat de "eenvoudigste lezers het kunnen snappen".

I. Waar onze logica door de zonde is aangetast, zijn onze exegetische resultaten, verkregen door logische uitlegging der Schrift, niet te vertrouwen.

II. Door logische uitlegging der Schrift verkrijgen we resultaten, die ongerijmd zijn.

III. Deze logische ongerijmdheden zijn dus vertrouwbare exegetische resultaten.

Een kind kan verstaan, dat de logische conclusie uit I en II is: "Deze logische ongerijmdheden zijn *niet* te vertrouwen".

De vraag komt op: hoe moeten we het verklaren, dat Ds. Zwier zulk een logische fout maakt?

Bewijst hij hier dan toch, dat er iets hapert aan *zijn* logisch denken?

Ik geloof er niets van. Ik vertrouw, dat hij zijn eigen noodsprong best zal kunnen zien. Zijn logisch denken is evenmin aangetast als het mijne. Maar wel is waar, dat we onder den invloed van hetgeen we gaarne willen bewijzen, niet zelden de van God gestelde logische wetten overtreden. En dat doet Ds. Zwier hier ook. Als hij uit zijne eigen redeneering de logische conclusie trok, dat de ongerijmde resultaten, waartoe onze onvertrouwbare logica ons leidt, niet te vertrouwen zijn, zou hij moeten toestemmen, dat het eerste der "Drie Punten" niet betrouwbaar is. Daarom meen ik, dat het de begeerte was, om tegen alles in die "Drie Punten" te handhaven, die zijn logica parten speelde.

Het spreekt wel vanzelf, dat, indien Ds. Zwier meent, dat ik hem onrecht doe, ik gaarne heb, dat hij dit duidelijk aantoon.

Want dit is ver van mijne bedoeling.

Maar, zooals ik reeds zeide, ik ben het met Ds. Zwier's redeneering over het door de zonde aangetast zijn van onze logica, noch over zijne voorstelling, dat onze logica door genade hersteld wordt, niet eens.

Zwier ziet de betrekking tusschen "natuur en zonde". tusschen "natuur en genade", en ook de betrekking tusschen "het aardse en het hemelsche", verkeerd.

Hij meent, dat de zonde *wezenlijk* de "natuur", de natuurlijke betrekkingen in de schepping, de creatuurlijke wetten heeft verstoord. Vroeger, toen men meende, dat wij het waren, die deze meening waren toegedaan, heette dit "anabaptisme". Maar wij willen deze benaming nu maar niet op de meening van Ds. Zwier toepassen. Tot deze creatuurlijke wetten nu behooren ook onze denkwetten, de regelen der logica. Daarom leert Ds. Zwier én dat die logica door de zonde werd gekrenkt, én dat ze door "genade" wordt hersteld, zij het dan ook slechts in beginsel.

Hiertegenover nu handhaven wij, dat de zonde ethisch van aard is, de geestelijk-zedelijke betrekking tusschen God en mensch heeft omgezet, de natuur des menschen in geestelijk-ethischen zin heeft verdorven, maar dat zij nooit de scheppingsrelatiën wezenlijk kon veranderen. En dus is door de zonde ook het logisch denken van den mensch niet wezenlijk gekrenkt, noch ook verandert genade aan die logische denkwetten ook maar het minst.

Indien de voorstelling van Ds. Zwier juist ware, zouden de zuiver logische denkers alleen onder de wedergeborenen moeten worden gezocht. En dit is niet het geval.

Wel oefent de zonde, de verdorvenheid des harten, invloed uit op de aanwending van deze logische denkwetten. Immers houdt de natuurlijke mensch *de* waarheid in ongerechtigheid ten onder. En de Heiland zegt, dat indien iemand den wil des Vaders wil doen, hij van "deze leer" bekennen zal, dat ze uit Gods is. Doch dit is geen kwestie van logisch gebrek, het is geen fout

in de redeneering, het is niet toe te schrijven aan eene verstoring van denkwetten, doch moet verklaard uit de ethische verdorvenheid des harten. Zelfs moeten we zeggen, dat ook *de* leugen aan logische wetten gebonden is, en juist daardoor al meer leugen wordt. De natuurlijke mensch, eenmaal *de* leugen aanvaard hebbend: "gij zult als God zijn", God hatend en verwerpend, wil niet uitgaan van Gods openbaring, en logisch voortbouwend op zijn grondleugen, bouwt met logische consequentie het huis der valsche filosofie. Niet de logische denkwetten of verhoudingen werden verstoord, maar de logica wordt in den dienst der zonde gesteld door den natuurlijke mensch.

Ook moeten we niet vergeten, dat de mensch slechts overblijfselen heeft van natuurlijk licht. Zijn denken is verzwakt door den vloek en door den dood. Daardoor komt het, dat logische redeneering voor hem een moeilijke bezigheid wordt. Hij maakt gemakkelijk fouten. Hij moet dus voorzichtig zijn. Maar ook dit wil niet zeggen, dat zijn logica wezenlijk is aangetast, zoodat hij b.v. zegt: *ja* is *neen*. Zijn intuïtief inzicht in de oorzakelijke en noodwendige betrekkingen der schepselen is bijna geheel verloren. Logische redeneering vereischt inspanning. Ook zal de een op den ander moeten letten. Doch dit alles neemt niet weg, dat des menschen logica wezenlijk niet werd aangetast.

Nu wordt het eerstgenoemde, de invloed van de geestelijk-ethische verdorvenheid des harten op de logische redeneering, door de wedergeboorte in beginsel weggenomen. Aan het laatste, de verzwakking van onze logische denkkraft, verandert de wedergeboorte niets. Als een mensch, die logisch zwak is, wedergeboren wordt, wordt hij logisch niet sterker. Alleen maar bekend hij nu, dat "deze leer" van God is. Zijn denken staat in den dienst der waarheid.

Ds. Zwier verwacht dus de begrippen "natuur en zonde", en "natuur en genade".

En wij houden staande, dat de logische denkwetten door de zonde niet veranderd zijn.

En hetgeen in den weg van logische redeneering als resultaat van exegese wordt aangeboden, is zeker betrouwbaar.

Maar wanneer we tot resultaten komen, die lijnrecht in strijd zijn met Gods eigen ordinantiën voor ons denken, kunnen we er op rekenen, dat onze exegese der Schrift mank ging.

Dit laatste heeft niets te maken met rationalisme.

Het wil ook niet zeggen, dat wij door ons logisch denken alle raadselen kunnen oplossen. Als Ds. Zwier het voorstelt, alsof het door onze "denkzonden" komt, dat Gods gedachten ver boven de onze uitgaan, dan verwacht hij weer de begrippen. Want dit laatste vindt immers zijn oorzaak niet in het zondige of gebrekkige van onze logica, maar daarin, dat het eindige het oneindige niet kan bevatten.

De mysteriën blijven.

Maar mysteriën zijn heel iets anders dan logische ongerijmdheden, zooals we al zoo dikwijls hebben gezegd.

Het wil ook niet zeggen, dat we door onze logica de hemelsche dingen kunnen bereiken of kennen. Ook dit schijnt Ds. Zwier te meenen. Dat wij hier nog niet zien "aangezicht tot aangezicht" schrijft hij ook alweer toe aan de "denkzonden", waarvan we nog niet geheel verlost zijn. Doch ook dit is eene verwarring van begrippen. Ook al waren we geheel van allen smet der zonde verlost, zouden we nog niet kunnen zien "aangezicht tot aangezicht". Dit laatste behoort tot de hemelsche dingen. En wij zijn aardsch uit de aarde. Eerst wanneer het "beeld des aardschen" zullen hebben verwisseld met het "beeld des hemelschen", zullen we zien aangezicht tot aangezicht en kennen, zooals we ook gekend zijn.

Ds. Zwier zal beter en scherper moeten onderscheiden, wil hij niet alleen, dat de eenvoudigste lezers hem zullen "snappen", maar ook, dat die eenvoudigen door hem zullen worden onderwezen in de waarheid.

Nu zet hij alles op losse schroeven.

Op zijn standpunt is geen uitlegging der Schrift, geen theologie, geen dogmatiek meer mogelijk.

Het is alles onbetrouwbaar.

Behalve dan de "Drie Punten"!

En deze zijn overigens wel het meest onbetrouwbaar, ook op Ds. Zwier's eigen standpunt, zooals we aantoonen.

H. H.

WEDDING ANNIVERSARY

1900 — 1940

On June 23, the Lord willing, our dear parents

MR. B. POLS

and

MRS. A. POLS—Dykstra

hope to commemorate their 40th Wedding Anniversary. We, their children, extend to them our heartiest congratulations.

We thank our heavenly Father for the many blessings bestowed upon them, and pray that His blessing may continue to rest upon them in the future, according to their needs.

Mr. and Mrs. H. Meyer

Mr. and Mrs. C. Pols

Mr. and Mrs. G. Piebenga

Mr. and Mrs. D. Tigchelaar

and 11 Grandchildren.

Grand Rapids, Michigan.

The Gospel The Power Of God Unto Salvation*

For I am not ashamed of the gospel of Christ: for it is the power of God unto salvation to every man that believeth; to the Jew first, and also to the Greek.

For therein is the righteousness of God revealed from faith to faith: as it is written, The just shall live by faith.

Rom. 1:16-17.

The apostle writes to his brethren at Rome that, as much as is in him, he is ready to preach the gospel to them also. For he is not ashamed of the gospel of Christ. From the point of view of nature, there is reason for him to be ashamed of the gospel. There at Rome dwell the Greeks, the men of worldly wisdom, to whom the gospel is foolishness. They, therefore, ridiculed the gospel, when they hear it preached. There are also living in Rome Jews, to whom the gospel is an offence. They regard the gospel as God-dishonoring in their unbelief. And in their false zeal and as contrained by their high but wrong regard for Moses and the prophets, whose graves they build, they will not mock the gospel but frown upon it, when they hear it preached, and rend their garments in token of their horror and indignation. The apostle is aware of this. And he also foresees that these men of worldly wisdom will ridicule not only his gospel but also him and that these Jews will frown also upon him. For the apostle will preach Christ's gospel. He will not merely present the gospel as detached from himself, but he will glory in the gospel, praise and defend the gospel, so that these Jews and these men of worldly wisdom will perceive that the apostle is deeply in love with the gospel. And so perceiving, these men of worldly wisdom will ridicule also the apostle for glorying in what they hold to be foolishness. And the Jews will say to one-another, "ye have heard his blasphemy," and, so saying, they will pronounce him one accursed.

But this will not deter the apostle from preaching the gospel also to them that are at Rome. He will, as he has been doing, bear that reproach, ridicule, scorn and frown—the reproach of the gospel. But he will do so only by the mercy of God; for to be derided is always painful to the flesh. We do not like to be laughed at and ridiculed. We want to be esteemed and honored and well thought of by men. We want to be taken seriously. But by the mercies of God, Paul will endure this ridicule. He will even glory in it; for he will consider that the fault lies not with his gospel but with these men of worldly wisdom. Not his gospel but these men are foolish and their wisdom is foolish-

*The preaching of this sermon formed a part of the graduation exercises of Candidate John Heys.

ness. And not his gospel but these Jews in their unbelief are disgraceful to God. The apostle considers that his gospel is so far from being foolish that it is the power of God unto salvation to every one that believeth. We speak to you on this truth or fact.

The gospel of Christ, the power of God unto salvation. Let us see firstly what this means. If we are to grasp the meaning of this statement of the apostle, it is necessary to know what we are to understand by the gospel. The gospel, as this very name signifies, is good news. It is the good message or glad tidings of God to His people and to His people only. An examination of the content of the gospel will bear out the correctness of this statement. Let us set forth this content as to its substance. This can be done in four brief propositions.

I. The God and Father of our Lord Jesus Christ everlastingly knew His people in love—a people by nature dead in trespasses and sin yet altogether righteous and holy and this by virtue of its being sovereignly chosen in Christ before the foundation of the world. No person of truly reformed persuasion will want to deny statement. Mark you, the statement does not simply assert that the people whom God in love knew were sinful but that, though sinful in themselves, they were righteous and this on account of their being chosen in Christ. The point is that the righteous God can only love such who are righteous and holy. It was only in Christ therefore that God could and did everlastingly know them.

This first proposition of mine centers on election. The glad tidings of God is first of all that everlastingly He chose His people in Christ. It is a glorious work of God with which we now have to do. That He chose His people implies that He everlastingly loved and desired them, and that He was eternally resolving to bring them into being as a people holy and without blame before Him in love. And He can never cease to choose His people, as His choosing them is His loving them. The bridegroom must continue to choose, to know in love, the one maiden of his choice as long as the both of them live. His ceasing to choose her would be to forsake, to reject her in his mind and heart. Doing so, he would commit the sin of adultery. The eternal and unchangeable God and Father of Christ will everlastingly choose, know in love, His people. And according as He has chosen them, He has also blessed them with all spiritual blessings in heaven in Christ, when He set them together with Christ in heaven. There are persons who always act upon sudden impulses, on the spur of the moment, instead of according to intelligent and firm decisions. Such persons are not to be depended on. They are changeable as they lack resoluteness. Now God is not such a being. In saving His people He acts according to an eternal decree, decision and as impelled by everlasting

love. His people may therefore feel assured that they shall be saved.

I now pass on to my second proposition. God gave His only begotten Son, Who, in His assumed human nature, bore away the sins of His people through His suffering and death. By virtue of its possessing Christ as its legal head, this people was legally crucified, buried, raised with Him, their Christ, and set together with Him in heaven and there blessed with all spiritual blessings. Thus Christ's committing His spirit in the hands of the Father, now approximately nineteen hundred years ago, marked, in a legal sense, the completion of the work of redemption. All God's people, the sum and total of the elect, that great family of God, as to every one of its members, do have the victory, are in heaven, are saved to the uttermost, have received the adoption and the redemption of their bodies. True, the members of the church militant still lie in the midst of death; they have but a small beginning of true obedience. Yet legally, the whole church, as to every one of its members, *is* in glory, saved to the uttermost. The believer therefore must and will persevere in His faith. He will of a truth come into the full possession of that which is His in Christ, to wit, the inheritance that is being preserved for him in heaven. It is this finished work of Christ that we preach.

I now come to my last and final proposition. The life of God's people is hid with Christ in God. When Christ shall appear, then shall this people also actually appear with Him in glory. The earth will then be cleansed from the race of men that now corrupt it. There will be new heavens and a new earth where God will everlastingly tabernacle with His people.

Now this is the gospel as to its substance. A preaching that does not set forth the truths contained in these four propositions does not do justice to the gospel, the good tidings of salvation. It is to be noticed also that to preach the full gospel is to preach not merely Christ and Him crucified but also Christ raised unto the justification of His people and His people set together in heaven with Him, legally saved to the uttermost in Christ on the very day of His ascension. Thus to preach the gospel is to preach a finished work of God—finished in the legal sense. Now this is precisely what the Arminian refuses to do. And the reason is plain. The proclamation of the truth and fact of a definite people set together with Christ in heaven brings one under the necessity of at once conceding that election and grace are sovereign. If God's people are in heaven, their actual salvation must follow with absolute certainty and can therefore depend solely on God and not on a capricious human will. Examining the content of these propositions, we see also how true it is that the gospel is particular in the sense that it is the good tidings of God unto His people and to His people only. And this, as was said, no person of truly reformed persuasion will want or will dare to deny. It

is hardly necessary for me to prove from Scripture that the above-cited propositions set forth the nucleus of the full and true gospel. I will nevertheless quote one passage from Paul's letter to the Ephesians (1:3-12), "Blessed be the God and Father of our Lord Jesus Christ, who has blessed us with all spiritual blessings in heavenly places in Christ: According as he has chosen us in him in love; having predestinated us unto the adoption of children by Jesus Christ to Himself, according to the good pleasure of His will, to the praise and glory of His grace, wherein He hath made us accepted in the beloved. In whom we have redemption through His blood, the forgiveness of sins, according to the riches of His grace; wherein He hath abounded toward us in all wisdom and prudence. . . ."

Now this gospel, according to my text, is the power of God unto salvation. How great this power! The weary and heavy laden sinner loads upon this gospel all his sins, and this gospel bears them all away and the weary one knows himself as freed from all his guilt and has peace toward God. It is not, to be sure, the gospel as such apart from the Spirit that frees the weary one from his load of sin. The gospel as such apart from the Spirit is but a word, the written record of God's works which He accomplished and will accomplish through Christ. The gospel without the Spirit is the letter that killeth. It is the gospel as dwelling richly in the heart of the weary one that frees him before his consciousness from all his sins, which is but another way of saying that it is through the gospel that the Spirit of God justifies the believer in his heart, genders in him the assurance that his sins are forgiven. But the Spirit not only justifies but also sanctifies the believer, through his applying the gospel unto his heart, so that the believer not only knows himself to be freed from sin but hates sin as well, hungers and thirsts after righteousness, and seeks that which he knows to be his in Christ, to wit, the things above. Thus to hear a man jubilantly exclaim that he is justified is to witness the power of God which is the gospel. To see a man forsake his sins and turn to the living God is to witness the power of God which is the gospel. To see a man seek the things above, witness for the truth, confess the name of Christ, glory in tribulation is to witness the power of God which is the gospel.

This gospel is God's power, not man's. It is God who causes the gospel to be a power in His people, through His causing it to dwell richly in them. If it were true that man of himself had first to decide to accept the gospel offered him, before God could do anything for a sinner in the way of saving him, the gospel would be man's instead of God's power unto salvation.

The gospel is the power of God *unto salvation*. Salvation in the objective sense is that finished work of Christ. It is God's people saved from all their sins and glorified with Christ legally. Salvation in the subjective sense is God's people *actually* saved, that is

called, justified and glorified in Christ. Unto this salvation the gospel is in the believer a power—the power of God. Through His applying this gospel to the believer's heart, he works and sustains in the believer the assurance that he is freed from all his guilt and that eternal life is his in Christ. And as standing in this faith he by the mercies of God seeks this pardon and this life and through this seeking comes into ever fuller possession of it.

The gospel is the power of God unto salvation to every one that believeth. Just so, says the Arminian *unto every one* that believeth. No one is here excluded. The reprobated as well as the elect ones have a chance to be saved. Christ paid the penalty for all. No one was appointed to perish in his sins. This Arminian reasoning is false. The gospel is God's power unto salvation. If to this be added that all are not saved but that some perish in their unbelief, then it follows that *every one who believeth* is every one whom God in His sovereign mercy appointed to be saved.

It is only unto every one that believeth that the gospel is a power unto salvation and this for the same reason that a child who is not hungry and will not eat cannot be fed. Food that is forced down the throat of such a child, will do it no good. The child who will not eat is ill and must not be forcibly fed but must be taken to a doctor. Consider that man is by nature dead through sin. Being spiritually dead, he hungers not after the true bread, Christ Jesus, set forth in the gospel. He loaths this food. Its very savor affects him with nausea. It is only to the believer that the gospel can be and is the power of God unto salvation,—to the believer, that is, to him who, on account of his having been brought under the conviction of sin, hungers and thirsts after righteousness, is joined to Christ by a living faith and abides in Him, and loves potentially the heavenly. Natural bread is a power unto the man who is alive and well. Having partaken of bread, this man is nourished and feels fit and physically able. Bread to him is a power unto the daily task. But the gospel nourishes a man's soul. It fills him with the blessed assurance that he is God's child with sins forgiven and thus God's heir. As sanctified to his heart, it impels him to seek the things which are of the Spirit of God.

Even the word of a mere man has power. It required but one word from the German chancellor, Hitler, to set in motion that great and terrible German war-machine. Tell a man on the street that his house is in flames and he will hasten home as driven by the doleful message that was implanted in his soul. Words have power. The mob is worked into a frenzy by the word of its leader. The written word is the power of the press for the molding of public opinions. But the gospel is the power of God unto salvation. It is not the power of the servants of God who preach it but the power of God. And it is a power unto salva-

tion. It frees a man from the guilt of sin; and impels him to seek the heavenly.

A power unto salvation is the gospel *to the Jew first, and also to the Greek*. The Jew is the Old Testament Church, the natural olive tree (Rom. 11), filled with fatness on account of its root, Christ Jesus, being holy. This tree, its salvation, was first in time. The calling, the actual salvation of the Greek, the elect gentile humanity, it second. This humanity, the wild olive tree, was grafted in among the natural branches of the olive tree that was first. Salvation is out of the Jews. Christ was a Jew. All the prophets and the apostles were Jews. And it is at the feet of these teachers that the New Testament Church is seated through the ages.

The power unto salvation is the gospel *as therein is revealed the righteousness of God*. Righteousness is one of God's attributes. It belongs to the very essence of His being. He is the righteous God. Yet it is not this attribute of God whereof the apostles here speaks but he has reference to the righteousness that God prepared for His people through Christ Jesus. What is righteousness? Of what man can it be said that he is righteous? Of that man who is on a level with the law of God as to all his words, deeds, thoughts, volitions, desires, strivings and aspirations. Man by nature is unrighteous, he being dead through trespasses and sin. This man is pitted against the law in all his works. Every word of His is sin, every deed, thought, and desire. The natural man can do nothing but sin. In all that he does he is in conflict with the law. His position over against the law is always wrong. His legal status therefore is solely that of guilt. The implication of these observations is not that the natural man is without natural affection. This man loves his wife, if he be married. He loves his children, if he has any.

Among unbelievers are to be found persons of deep sympathy. They are kindly and agreeable. The suffering of others brings tears also to their eyes. Doesn't this show that there is common grace? It would seem so. Yet it doesn't. The love, sympathy, kindness, honesty, in a word, the virtue of the natural man is sin, totally corrupt. This the exponents of the theory of common grace deny. The view is that the natural man, at least to a degree, is on a level with the law of God in his works of benevolence. In these works, so it is maintained, there is an element of true goodness, as at their root operates a principle of (common) grace. If this were true, a man would be righteousness of himself and could therefore dispense with Christ.

Man by nature is altogether unrighteous. It is through His sanctifying this truth unto the hearts of His people that God causes them to hunger and thirst after His righteousness, which He prepared for them through Christ. There is, then, a righteousness of God, which is at once the righteousness of Christ. During all

the time that He walked among men on earth, Christ was righteous. Verily, as to all His words, deeds and thoughts, he was perfectly on a level with God's law, will. He loved God with all His heart, and with all His soul, and with all His mind. His position over against God's will was wholly right. His legal status was solely that of innocence. He knew no sin. He was righteous. And His righteousness was the aggregate of all His good and holy works—His deeds, words, thoughts, desires, love, strivings, and aspirations—and included of necessity His suffering and dying for the sins of His people. Hence, to preach the righteousness of Christ is to preach His good deeds, words and thoughts, and is thus to preach His vicarious atonement, His bearing the burden of God's wrath against sin. Rightly considered, in all that He did, spoke and thought, He was atoning sin.

Now the righteousness of Christ—the sum and total of all His good works—was perfect, flawless. It coincided at every point with God's will, law. It therefore fully satisfied all the demands of the law and was thus received as payment for all the moral debt of His people.

This then is the righteousness of Christ. That it is called the righteousness of God has great significance. Christ, such is the implication, is, according to His human nature, the Christ of the triune God, Jehovah. It is He who brought this nature—the man Jesus—into being through the agency of the virgin Mary. Of the righteousness, the good and holy works of this man, God was the source and fountain. The proof of this is Christ's anointing. The Spirit of the Lord rested upon Him, "the Spirit of wisdom and understanding, the Spirit of counsel and might, the Spirit of knowledge and of the fear of the Lord" (Isa. 11:2). It is wholly and absolutely true that Christ, His righteousness, was *God's gift*.

Now this righteousness is revealed, set forth, in the gospel. Looking into this gospel we see Christ walking, as impelled by pure love, in perfect conformity to the law, doing, as consumed by the zeal of God's house, God's will—a will that spelled for Him the cross. We see, in a word, the righteousness of Christ. But it is to be considered that the gospel reveals this righteousness as adorning, that is, as placed to the account of, that very people that by nature of its being legally included in Him, with Him was crucified and buried and raised. The point I now make is of extreme importance. In the gospel the people of God appear as legally and mystically included in Christ, as thus robed in His good works, perfect righteousness, and in consequence thereof as possessing the whole fruitage of His obedience, to wit, the cancellation of the guilt of all their sins and life eternal. So, what we behold in the gospel is the new earth, as peopled by the family of redeemed. Hence to preach the righteousness of Christ is not merely to preach Christ's good works, the suffer-

ing and dying Saviour, but it is to preach this righteousness as adorning God's elect. It is thus to preach the elect as saved to the uttermost.

The gospel then reveals the righteousness of Christ as adorning His people and thus His people as legally and actually saved to the uttermost in Christ. Hence, God does not *offer* His salvation to His people, but He places it in their actual possession and admonishes them to seek what is legally and actually theirs in Christ. Now it is this gospel that must be preached, namely the gospel wherein is revealed the righteousness of Christ as *imputed* unto His people and this people as glorified with Him. For it is this gospel only that can be and is the power of God unto salvation unto every one that believeth. And the reason is that it reveals Christ's righteousness, reveals this righteousness as robing God's people. It is only this gospel that, as made by the Spirit of God to take root is in the heart of the believer, genders in him the assurance that he is righteous in Christ now and everlastingly, that thus all his guilt is cancelled and that the fruits of Christ's righteousness are everlastingly His. It is the only gospel through which the Spirit of Christ can and will testify with his spirit that, being righteous in Christ, he is God's child and thus God's heir and co-heir with Christ and that the Father therefore has given him all things. It is the only gospel that, as sanctified to the heart of a man, will impel him to seek the things which are above; for, being assured in his heart that he is robed in the righteousness of his Saviour, he knows that the things which he seeks are rightfully his. Compare with this gospel the pseudo-gospel of the Arminian. According to the Arminian tenet the true faith of the believer on earth can cease. The believer, according to this tenet, can fall from grace, so that he knows not at any time whether he will be ultimately saved. Looking into the gospel he, the Arminian, sees the believer in heaven with Christ, set there on the day of Christ's ascension. But whereas he holds faith to be destructible, he, the Arminian, knows not whether he is that believer. The result is that the gospel to the effect that the church was crucified, raised and set together with Christ in heaven is no glad tidings to him, the Arminian. From this tidings he can derive no comfort whatever. It is altogether useless therefore to come to him with this gospel. The Arminian preacher of the word, realizing this, does not. In his preaching he concentrates solely upon Christ and Him crucified. He does not preach God's chosen people raised and glorified with Christ. The burden of his message is that Christ died and that He died for all and now lives to save whomsoever of his own will comes to His outstretched arms. This is his gospel; but it is not the gospel of God but of man. In his gospel, preaching, the Arminian tears assunder what God in His gospel and counsel has joined together, to wit, Christ, His righteousness,

Christ's people and the fruits or reward of Christ's righteousness. It means that in this Arminian gospel, preaching, God's chosen people do not appear as sovereignly clothed in Christ's righteousness, and as possessing the fruits of this righteousness, to wit, forgiveness of sin and life eternal. The significance of this is that the gospel of the Arminian does not reveal the righteousness of God. How can the Spirit through such a gospel gender in the heart of a man genuine peace toward God? He cannot. How can such a gospel strengthen faith, enliven hope, in a word, be the power of God unto salvation to every one that believeth? It cannot be. The gospel which the believer has need of is the gospel in which he can behold Himself as clothed in Christ's righteousness and thus as set in heaven with Christ. Looking into this gospel and seeing the believer as so saved—saved to the uttermost, he exclaims, as standing in his faith, "that believer am I", and he has peace and joy unspeakable. Hence, in those circles where this pseudo-gospel is proclaimed, we find not faith but doubt and deterioration of spiritual life. It should not be imagined, therefore, that this the Arminian gospel represents but a small and insignificant departure from the truth. The rioting of the Arminian in the Christian church should not be made light of. This rioting is heinous sin. The pseudo-gospel of the Arminian is the bane of the church.

As to the gospel of God, to return to it, therein is the righteousness of God revealed "from faith unto faith", that is, by faith alone and exclusively. The question is, how does a man before his own consciousness become the possessor of this righteousness of Christ, of God? And the answer: Only by faith—faith in God who raised up Christ from the dead. This being assured of being clothed with God's righteousness springs from faith; for faith takes hold of Christ, Who is the righteousness and thus the sanctification and redemption of His people.

"Out of faith unto faith: as it is written, The just shall live by faith". What is it to live? It is to be assured of being clothed in God's righteousness, thus assured of being freed from the guilt and the power and pollution of sin, from the curse of the law. It is the assurance of possessing the right of approach to Christ's God, and the fulness that dwells in Christ. To live further is to partake of God's nature. It is to see God as He is in the face of Christ. It is to have fellowship with God through Christ and to be satisfied by His likeness. This is life eternal. And the just live by faith. The just live and they only, the *just*, those just in Christ, those who are robed in His righteousness. And they live out of *faith*. For faith takes hold of Christ, Who is the righteousness of every one that believeth.

Now this gospel—the gospel of Christ—you shall preach. Doing so, you will also have to bear the re-

proach of this gospel. For this gospel is still being frowned upon, derided and ridiculed by men and this in circles where one would least expect it. Are they not saying of the God Whom we preach that He is a monstrosity because He can love such men only whom He beholds in Christ and can desire to save only such whom He has set together in heaven with Christ? Are they not frowning upon us because we insist that the only righteousness of man is Christ in that man, being totally depraved, is devoid of all righteousness? Bear this scorn—the reproach of the gospel of Christ—which you will be able to do only by the mercies of God. Consider that the fault lies not with the gospel but with those who frown and scorn. The gospel is the power of God unto salvation unto every one that believeth.

G. M. O.

True Liberty

Liberty or freedom has been variously defined as follows: 1. Freedom from restraint; 2. exemption from the power and the control of another; 3. the power of acting as one thinks fit; 4. a state of exemption from positive law. Some of the above-cited definitions are not of a kind that should be endorsed. For, when analyzed, they turn out to be the gateway to a positively unchristian thought-structure. The saint of old who sang, "O how love I thy law; It is my meditation all the day. . . . I understand more than the ancient, because I keep thy precepts. . . ." was superbly free. Liberty and independence are not synonymous terms.

So, too, do men distinguish between various kinds of liberty, such as, 1. natural liberty,—consisting in the power of acting as one thinks fit without any constraint except from the laws of nature; 2. civil liberty,—the liberty of men in a state of society so far only restrained as is necessary for the safety and interest of the society; 3. religious liberty,—the freedom and right of adopting and enjoying opinions on religious subjects, and of worshipping the Supreme Being according to the dictate of conscience; 4. moral liberty,—liberty, in metaphysics, is defined as the power of an agent to do or to forbear any particular action according to the determination of thought.

Whereas the elements entering into the makeup of true freedom may be derived from Holy Writ, let us pass by for the present the materials presented above and turn to this Book. Scripture denominates true liberty glorious, associates it with the Spirit and declares, further, that the believer is one made free by Christ. "If the Son therefore shall make you free, ye shall be free indeed" (John 8:36). "Stand fast there-

fore in the liberty wherewith Christ hath made us free. . . ." (Gal. 5:1). "Where the Spirit of the Lord is, there is liberty" (II Cor. 3:17). "Because the creature itself also shall be delivered from the bondage of corruption into the glorious liberty of the children of God" (Rom. 8:21).

The negative side of true liberty is, according to Scripture, an exemption from all cruel restraint, a deliverance from the devastating wrath of God together with its agents such as sin, Satan and the world, the grave, death and hell. "Being then made free from sin. . . ." (Rom. 6:18). "Christ hath redeemed (secured our freedom with the price of His blood) from the curse of the law. . . ." (Gal. 3:13). "And to wait for His Son from heaven whom He raised from the dead, even Jesus, which delivered us from the wrath to come," so Christ taught His followers to pray. And the devil that deceived them was cast into the lake of fire and brimstone, where the beast and the false prophet are. . . ." (Rev. 20:10). The apostle jubilantly exclaims: "O death, where is thy sting? O grave, where is thy victory. The sting of death is sin and the strength of sin is the law. But thanks be to God, which giveth us the victory through our Lord Jesus Christ" (1 Cor. 15:55, 56, 57).

The conclusion, then, is warranted that the term liberty is synonymous to the term salvation, and signifies a saving from the greatest possible evil and the coming into the possession of the highest possible good. Strictly speaking, the substantiative liberation denotes the actual saving process and the term *liberty* denotes the possession and enjoyment of the good bestowed, to wit, that state of spiritual and physical wellbeing, of peace, joy and blessedness peculiar to one who takes upon him Christ's yoke and knows himself to be reconciled with God; who, having been reclaimed from death, and cleansed from sin, beholds with purged and glorified sense organs, God's face, enjoys His blessed friendship, and is satisfied by His glorious image. This is the true state of liberty. To be truly free is to truly live, thrive, develop and to be truly happy. Bliss, then, is one of the elements entering into the makeup of true freedom.

Further, he who is truly free is morally free. Such a one acts in accordance with character and in agreement with the deepest longings of his being. His deed is the fruit of a plant rooted in the sub-soil of his heart. It exhibits traits of character, agrees with nature and is the crystallization of thought and volition. Therefore the tree is known by the fruit it bears. No one is not free in this last-cited sense. Determinism should have to signify a psychical state in which the subject acts, yet is not the subject of the action; a state in which the deed is done without a psychical root, without motive and purpose and the support of volition and thought, a deed, therefore, which neither exhibits traits of character nor agrees with the nature of the

doer. Fact is, however, that there are no such deed. Even one active in sleep or while under the influence of some powerful drug exhibits the hidden man. Even a slave performing the assigned task because threatened by the lash, is morally free. True, the impulse here is not love but fear. However, the fear is the man, and the service rendered a matter of thought and volition. The slave *thinks* it best to *will* to labor instead of taking the lash. He so decides. If man, when acting under the impulse of fear, is not morally free, neither is he responsible. In this case one denying the name of Christ when persecution threatens, is without sin. Fact is, however, that the deed is the man, though this man be the actor on the stage, and the part played, murder. True, this actor is not the subject of the crime he plays but of his playing of the crime and is therefore being held responsible for the profession he chose. Determinism, in the above described sense, is a nonentity. It does not exist except in the mind of the philosopher. So, too, the theory of common grace. For its exponents cannot afford to style the good works sinners do the outgrowth of the bad tree. A concession of this kind would amount, they feel, to a denial of the doctrine of the total depravity of man. The good deed done, so it is said, is not the man but the Spirit. If so, this deed is without human impulse and design, is not the crystallization of human thought and volition, and partakes not of the character of the nature of the human agent. Yet it is called a good work. It is a work, however, that exists only in the mind of these philosophers.

However this may be, true freedom implies moral freedom. However, the moral freedom of the saint is of a unique type. The saint acts in agreement with a new nature, and exhibits, when in action, the traits of one quickened by the Spirit of Christ and cleansed in the blood of the lamb. The impulse, here, is not fear but love; and the good deed the expression of thought and volition constituted of the indwelling word and of a program of life Christ drafted for His followers.

Herewith we have suggested what, in conjunction with the high type of the believer's freedom, constitutes the secret of true liberty. To be truly free is to live in conformity with divine law designed for a being reconciled to God. Such a one possesses the blessed friendship of the Most High, walks and talks with God, is enveloped by His love and embraced by His Almighty arms. The believer, being one whose pride has been thawed out by God's grace is one who needs and craves the law as the hart panteth after the water brooks. The commandment he loves more than pure gold; and it makes him wiser than all his enemies; it is the lamp unto his feet and the light upon his path. Law is the element in which he lives and flourishes. The fish cast upon dry land is no longer free. Having

been taken out of its element it perishes. What the water is to the inhabitants of the sea, law is to the saint. It constitutes the living water with which he feeds his soul, the air he breathes, the light in which he moves and thrives and attains to that high point of bliss known in Scripture as life eternal. The term law as we now use it is not the signification of a mere precept but of a word—the word of God, that directs itself to the sanctified will and intelligence of the believer. It is a word that reflects the wisdom and glory of God. Hence, to be nourished with this word, is to be fed with the mercy of the Lord; and to walk in its light is to abide in the light of God's countenance so that the atmosphere in which the saints live and prosper is in the final instance one of Divine love. True freedom, then, consists in being pure in heart. For such a one is like God and is therefore capable of appreciating God and seeing His face.

We are now ready to make a few observations.

1. True freedom is more than mere moral freedom. The wicked one is morally free yet not truly free.
2. Such terms as liberty, independency and lawlessness are not synonymous terms. True freedom is independency only in the event man is loosed from the powers of iniquity. But a life apart (ethically and spiritually) from God is death so that to cleave to the Almighty is life and liberty. True freedom is lawlessness only in the event the law is the law of sin. To live in conformity with what God deems right and proper is to be superbly free.

Let us elucidate some of these matters. That the despicable reverse of true liberty is a life and conduct at odds with law and God is a stern truth first verified by the hard experiences of the first parents of the human race. To man God said: "Of every tree of the garden thou mayest freely eat: but of the tree of the knowledge of good and evil, thou shalt not eat of it." (Gen. 2:16, 17). The reasoning of the serpent was fitted to make it appear as if God was dealing deceptively with His creature by blocking his way to the attainment of some higher good and that for the purpose of safeguarding His (God's) interests. Said the serpent: "Thou shalt not surely die: for God doth know that in the day ye eat thereof, then your eyes shall be opened, and ye shall be as God, knowing good and evil" (Gen. 3:5). "O man, cast off God's yoke, set up thine own standards of conduct and become as God. To come to your own, so the devil had succeeded in making man believe, is to cut lose from God and to assert thyself as one capable of being law unto himself." "Giving ear to the words of the devil, man transgressed the commandment of life which he had received, and by sin separated himself from God, who was his true life, having corrupted his whole nature, whereby he made himself liable to corporal and spiritual death" (Confession, Art. 14).

This spiritually dead sinner is described in Scrip-

ture as "a servant of sin" (Rom. 6:18), as "a servant of corruption, overcome by sin and therefore in bondage of sin" (2 Pet. 2:19). This servitude is described, further, as a thralldom involving fallen man in unspeakable misery, and defined as constituting the horrible reverse of that blessed boon called liberty. It is not the view of Scripture, however, that man's misery consists in his being servant. If so, the saint's plight would be as sorry as that of the sinner, as both are servants, the former of Christ and of righteousness, the latter of sin. "What then?" asks the apostle, "shall we sin because we are not under the law, but under grace? God forbid. Know ye not that to whom ye yield yourselves servants to obey, his servants ye are to whom ye obey; whether of sin unto death, or of obedience unto righteousness? But God be thanked that ye were the servants of sin but ye have obeyed from the heart that form of doctrine which we delivered to you. Being then made free from sin, ye became the servants of righteousness" (Rom. 6:14-19). Man, then, is either a servant of God or of the devil, of sin or of righteousness. Not to serve and still be free one must needs be God. Of the urge to worship man cannot undo himself, for it is interwoven with the very texture of his soul. In fact, it is the man. If God be not the one sought and enshrined, it is the creature,—the great of the earth,—that "man of sin, the son of perdition: who opposeth and exalteth himself above all that is called God. . . .", Satan. That freedom consists in doing without a master is one of the illusions of sin. Likewise that one can serve sin and not come to grief. Wherein, once more, does the woe of the spiritual serf consist? In this that he is the servant of *sin*. This is the matter to which attention must now be directed. In doing so, let it be said by way of introduction that the holy writers often draw away with their minds sin from the thing which has it (the sinner) and speak of it as something apart, as a thing endowed with personality, intelligence and volition setting itself up in man as his lord. This perfectly legitimate mental action, enabled the afore-said writers to bring man face to face with all the cruel and gruesome aspects of his sin and misery. Fact is, however, that sin is the habit of the man and has, therefore, no independent existence. Only in the mind can it be thought of as something apart. The ordinances of cleansing, the institution of circumcision, the ordinance of baptism, the scriptures designating man a spiritual corpse or a filthy organism needing to be purged, all concur in substantiating the view that sin is habit, a corruption of the whole nature of man. If so, man's spiritual serfdom is so absolutely fixed as to necessitate an almighty deliverer. For the revivification of the dead and the changing of a nature are tasks to which no mere human is equal. Whereas nature does not change, so it is universally admitted, and whereas the dead cannot, have never been known,

to reclaim themselves, man must remain what he is forever unless overshadowed by the grace of the Almighty God.

Sin, then, is corruption. The man is sinful—a sinner. Such (scriptural) phraseology as the *old man of sin*, *the body of sin* and *the body of this death* signify that the entire organism is contaminated—the mind, the will and the heart as to all its hidden recesses. Hence, when this organism, this body—man—wills and thinks, it sins. And the crystallization of the thought and volition—the deed—is likewise thoroughly corrupt so that this entire body must be put off and all its members crucified,—the deed, and the desire, the thought, and the volition of which this deed is the outgrowth and the tangible exhibition, together with the corrupt soil in which the plant is rooted and thrives, to wit, the human heart. Says the Lord through the mouth of the prophet: "And I will take away the stony heart out of their flesh, and will give them a heart of flesh: that they may walk in my statutes and keep my ordinances and do them. . . ." Ezek. 11:19). And Paul: "If so be that ye have heard him, and have been taught by him, as the truth is in Jesus: *that ye put off concerning the former conversation the old man*, which is corrupt according to the deceitful lusts. . . ." (Eph. 4:21, 22). Let them, if they can, swing their philosophy to the effect that this old man (the exponents of common grace would as yet not dare to publicly deny that the unregenerated sinner is anything but *old man*) performs deeds which are morally good, in line with the apostle's teaching to the effect that this same man, being corrupt, must be put off? To be consistent they should have to remove the above-cited passage (and very many more) from the page of his Bible and place in its room some such sentence as: "That ye put off *in part* concerning the former conversation the old man, which would be totally and absolutely corrupt *if it were not for the healing influences of common grace*."

Salvation, however, spells not the destruction but the redemption of man's essence.

Such terms as regeneration, and sanctification, together with the many passages in Holy Writ that depict the elect human as one cleansed, prove conclusively that the corrupt organism is not annihilated but quickened, cleansed, restored and differs, consequently, not substantially but qualitatively from the old. The crucifixion of the unhallowed members is a cleansing process and constitutes the other side of a bring into relief of a man whose dispositions differ so radically from the one made to disappear as to justify the use of such phraseology as *mortification of the old man of sin*. The sinner viewed from the point of view of his absolute inability to please God in any conceivable respect is said to be dead in sin. But whereas death is decay, corruption, the salvation of the sinner is at once a cleansing process.

That the holy writers would sometimes conceive of sin as a thing apart, setting up its dominion in man's bosom, has a reason. Especially by those wholly given over to a life of vice and sin, the unclean lusts of the heart are felt as a great urge, an innate necessity, called by Paul the law of sin, driving the subject on along a path leading to ruin. These lusts, awakened by what may be seen and heard, crave constant satisfaction so that the subject is ill at ease unless engaged in appeasing the cravings of a carnal nature. This urge, constituted of the lusts of the heart, is part and parcel of a man alive to sin, glorying in his shame, delighting in the prostitution of his powers, fascinated by the evil bent of his mind, offering, therefore, no resistance to the man sold under sin, but altogether willing that the ill-begotten power of the monster raging in his breast should be perpetuated forever. It means that man, throughout the entire process of the development of sin, remains a free moral agent. The wicked of the first chapter of Romans are said to have dishonored their bodies between themselves. Their shameful conduct represents an attempt on their part to satisfy lust incited by what the sinful eye loves to feast, and the carnal mind loves to dwell upon. Hence, it is said that God gave them up to uncleanness *through the lusts of their own hearts*.

That sin is felt as an urge in man's bosom follows from his being a creature endowed with a rational will. The will is correctly defined as the striving of the soul after the thing regarded as constituting the highest good. Intelligent striving, then, is the earmark of rationality. Adam, in the state of integrity knew it. Likewise the saint who strives to enter the narrow gate, and who seeks the things above, and the urge of whose being drives him on along a path leading to the Father's house. Sin is not responsible for the motion of the working of man's soul but for its reverse action, and therefore must make its presence felt as a striving, as an urge—an urge, however, that pitches the sinner against God and all things holy and sends him on along a path leading into the regions of eternal night. However, natural man loves the sinful urge of his depraved nature, the lusts of his foul heart, and the yearnings of the body of this death. He and the master served as one, agreed, and rush on arm in arm to hell. This carnal urge, therefore, does not present itself to his consciousness as a law, that is, as an innate necessity "that (in the words of Paul) when he would do good, evil is present with him." Not until man is reclaimed from death by the Almighty, not until he has been quickened by the Spirit, does he feel the need of pitting himself over against the aforesaid master, of resisting the carnal urge of his depraved self. Doing so, he for the first time in his sinful career, discovers that he is carnal, sold under sin, and complains, as did the apostle, "For that which I do, I allow not: for what I would, that do I not; but what I hate

that I do. . . . Now then it is no more I that do it, but sin that dwelleth in me. For I know that in me (that is in my flesh), dwelleth no good thing: for to will is present with me; but how to perform that which is good I find not. For the good that I would, I do not: but the evil which I would not, that I do. Now if I do that I would not, it is no more I that do it, but sin that dwelleth in me. I find then a law that when I would do good, evil is present with me. For I delight in the law of God after the inward man: But I see another law in my members, warring against the law of my mind, and bringing me into captivity to the law of sin which is in my members" (Rom. 7:15-22).

G. M. O.

IN MEMORIAM

The Consistory of the First Protestant Reformed Church of Grand Rapids, Michigan, hereby wishes to express its sympathy to their brother-elder, Oscar Faber, in the loss of his brother,

MR. HARRY FABER

May the Lord comfort him in this his bereavement.

The Consistory of the
First Protestant Reformed Church,

Rev. R. Veldman, Pres.
Mr. G. Stonehouse, Clerk.

IN MEMORIAM

Het behaagde den Heere wiens doen enkel majesteit is, den 26sten Mei, een onzer trouwe leden, op het onverwachts door den dood tot zich te nemen,

MRS. J. PRONK

in den ouderdom van 69 jaren. Haar geengaan was vrede; de Heere nam haar tot Zich in het Vaderhuis met de vele woningen, waar niemand zal zeggen, ik ben ziek, want het volk dat daar woond heeft vergeving van ongerechtigheid ontvangen.

De Heere trooste de bedroefde familie en dat haar sterven ons door Gods genade sterven moge leeren, en ook wij haar mogen volgen naar het Vaderhuis daar boven.

Namens de Hollandsche Vrouwen Vereeniging
"Weest een Zegen"

Van de Eerste Protestantsche Gereformeerde Kerk.
Ds. D. Jonker, Pres.
Mrs. J. Cammenga, Secr.